2 Timotei - comentarii H. Rossier

VERSETELE 1-2: „Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, potrivit făgăduinţei vieţii care este în Hristos Isus, către Timotei, copilul meu preaiubit: har, îndurare, pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la Hristos Isus, Domnul nostru!"

Pare că aceste cuvinte: „prin voia lui Dumnezeu", care se află şi în epistolele către Corinteni, Efeseni şi Coloseni, dobîndesc aici o putere deosebită în împrejurările prin care trecea apostolul. Voia lui proprie nu servea la nimic, şi aceasta îi dădea deplină încredere într-o vreme cînd se punea în discuţie apostolia sa. El se bizuia pe certitudinea că în libertate sau în lanţuri, în captivitate uşoară sau aspră — ca aici — el va rămîne „apostol prin voia lui Dumnezeu". Odinioară, apostolia sa se manifestase în călătorie, prin propovăduirea în mijlocul mulţimilor, în sate sau în oraşe; apoi în închisoare, fie prin cuvîntul scris, fie vorbind compatrioţilor sau judecătorilor săi, într-o vreme de înflorire spirituală a Bisericii sau ca aici, într-o vreme de declin. Nimic nu putea schimba acest fapt însemnat că era apostol prin voia lui Dumnezeu şi că Dumnezeu dirija după voia Sa toate împrejurările slujbei sale. Dacă apostolia sa n-ar fi fost după voia lui Dumnezeu, atunci cînd mărturia încredinţată Adunării era pe cale de dispariţie, în ce stare morală ar trebui să fim noi astăzi, neavînd acest cuvînt al apostolului care să ne înveţe calea plăcută lui Dumnezeu în vreme de faliment! Toată puterea lucrării sale dăinuia într-o vreme zugrăvită în această a doua epistolă către Timotei şi cu atît mai mult în zilele noastre, cînd activitatea apostolului este acum sub ochii noştri, în acest Cuvînt de nezguduit scris prin Duhul lui Dumnezeu.

În principiu, apostolia lui Pavel avea scopul să poarte Numele lui Hristos „înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel" (Faptele Apostolilor 9.15); de aceea, ca şi în alte epistole, Pavel este numit: Apostol al lui Isus Hristos". Singur acest Nume putea caracteriza în întregime subiectul propăvăduirii sale. În legătură cu acest Nume, Pavel înfăţişa Evanghelia lui Dumnezeu înaintea oamenilor, care cuprindea: falimentul omului vechi; o fire nouă dată omului prin credinţa în Hristos; o viaţă nouă, prin Duhul Sfînt, în Hristos cel înviat; îndreptăţirea, pacea, libertatea, slava — toate acestea în contrast cu Israel şi cu legea. Iar în plus, această apostolie, spre deosebire de a celorlalţi apostoli, avea ca ţintă deosebită Adunarea formată prin coborîrea Duhul Sfînt, ca un trup avîndu-şi Capul său în cer; Adunarea clădită de Hristos; în sfîrşit, Adunarea — casa lui Dumnezeu încredinţată răspunderii omului.

Totuşi, pasajul amintit nu vorbeşte nicidecum, ca alte epistole, de slujba de apostol a lui Pavel. El se întoarce în veşnicia trecută, ca să ne arate obîrşia apostoliei sale: „potrivit făgăduinţei vieţii care este în Hristos Isus". Caracteristic pentru apostolia sa nu erau nici puterea, nici darurile miraculoase, ci era posesiunea unei vieţi ce cobora din veşniciile trecute, a unei vieţi statornicite pentru veşnicie. Cînd totul va fi clătinat, această temelie va rămîne, dîndu-i lui Pavel o siguranţă desăvîrşită. Această făgăduinţă a vieţii era cu mult înaintea făgăduinţelor pe care le avea Avraam, căci era în Hristos Isus şi numai în El putem afla şi noi această viaţă. Toţi oamenii sînt sub pedeapsa morţii, dar oricine L-a primit pe Hristos prin credinţă are această pedeapsă absolvită şi primeşte viaţa, darul cel mai minunat al lui Dumnezeu. Nu există nesiguranţă în această privinţă. Dumnezeu rămîne credincios acestei făgăduinţe. Făgăduinţa nu înseamnă un lucru în viitor, dimpotrivă, este un lucru împlinit, actual şi veşnic, aşa cum se va vedea în versetul 10. Viaţa făgăduită ne aparţine. Este Hristos în noi şi noi în El. Ea îi conferă apostolului un caracter statornic şi neclintit, cu tot falimentul lucrării sale.

„Către Timotei, copilul meu preaiubit" este o expresie de o deosebită gingăşie, mai intimă chiar decît: „Adevăratul meu copil în credinţă", din 1 Timotei 1.2, sau decît „adevăratul meu copil în credinţa noastră a amîndorora" din Tit 1.4. Timotei, caracter gingaş, dar cu inima şovăitoare şi uşor de descurajat, avea nevoie de dovada deosebită a dragostei, care să-l facă în stare să primească îndemnurile date de apostolul Pavel, mai stăruitor decît în cea dintîi epistolă. Primejdiile poziţiei lui Timotei (nu vorbim de slujba lui, pentru că nu avem dovadă că apostolul i-a trimis epistola la Efes) sporiseră între timp foarte mult; trecuseră mulţi ani între cele două epistole şi Pavel însuşi realiza, în vremea celei de-a doua captivităţi la Roma, că timpul plecării sale era aproape. „Sînt aproape să fiu turnat ca o jertfă de băutură", spunea el, ceea ce ne aminteşte de acea jertfă de băutură ce se aducea după jertfa mistuită de foc, în vechime (Exodul 29.40).

VERSETELE 3-4: „Mulţumesc lui Dumnezeu, căruia îi slujesc cu o conştiinţă curată din strămoşi, că neîncetat îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, noapte şi zi; căci mi-aduc aminte de lacrimile tale şi doresc mult să te văd, ca să mă umplu de bucurie".

Aici Pavel spune: „Mulţumesc lui Dumnezeu". El nu vorbeşte nici de Tatăl, nici de Fiul, ci de Dumnezeul lui Israel pe care îl slujiseră strămoşii săi.

Aceasta înseamnă, bineînţeles, mai mult decît slujba celor „douăsprezece seminţii", despre care se vorbeşte în Faptele Apostolilor 26.7. Gîndurile sale, în preajma jertfirii sale, puteau să se refere la credinţa strămoşilor săi. El, care a trebuit să lupte atît pentru ca Evanghelia să izbîndească asupra iudaismului, putea acum să spună ce l-a fost plăcut lui Dumnezeu — din religia după Lege. Credinţa care înţelegea descoperirea lui Dumnezeu era o credinţă mîntuitoare; Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar strămoşii lui Pavel erau adevăraţi fii ai lui Avraam. Apostolul lua parte la credinţa lor, deşi i se adăugase altă revelaţie. Cît despre Pavel, el putea să slujească lui Dumnezeu „cu o conştiinţă curată", ceea ce sub lege nu putea să aibă niciodată loc. Era nevoie de stropirea cu sîngele lui Hristos pentru a curăţi inima „de o conştiinţă rea" (Evrei 10.22). Trebuia să fie curăţită o dată, printr-o altă jertfă decît jertfele levitice, pentru ca să nu mai aibă cunoştinţă de păcate (Evrei 10.2). Legea nu putea face aceasta, decît ca un simbol (ca o umbră) (Exodul 29.21), dar niciodată în fapt. Acum, în clipa părăsirii scenei, apostolul poate privi înapoi, spre a-şi aminti cu bucurie de strămoşii săi, care aveau un loc în binecuvîntările viitoare, şi de el, care se va duce ca să-i regăsească în odihna cerească unde sufletele lor s-au dus mai înainte.

Pavel era recunoscător faţă de Dumnezeu pentru că îşi aducea aminte necurmat de Timotei în rugăîmbietoare, aşa cum ni se spune în Proverbe: „Fiule, mănîncă miere, căci este bună"; „Nu este bine să mănînci multă miere" (Proverbe 24.13; 25.27).

VERSETUL 6: „De aceea îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mîinilor mele".

Pe temeiul „credinţei neprefăcute" care era în el, apostolul îl îndemna pe Timotei să înflăcăreze darul harului pe care îl avea, să nu-l lase să se stingă. Un dar se poate stinge din nepăsare (prin lipsă de întrebuinţare). Darul lui Timotei avea ca ţintă prezentarea Cuvîntului, a îndemnului şi a învăţăturii (1 Timotei 4.13); îi fusese încredinţat pentru a putea combate învăţăturile satanice care începuseră să pătrundă în Biserică (1 Timotei 4.1). Fără îndoială, acest dar avea şi alte înfăţişări, dar în general era asimilat cu cel de păstor şi de învăţător, din Efeseni 4.11. In capitolul 4.14 din întîia epistolă, Timotei era îndemnat să nu fie nepăsător de darul care era în el. Din timiditate, el putea fi înclinat să cedeze

în faţa celor ce, profitînd de tinereţea lui, l-ar fi dispreţuit, scoţîndu-se în evidenţă pe ei înşişi. Ar trebui să preţuim nespus un dar primit de la Dumnezeu, dar nu o putem face decît în măsura în care ne dispreţuim pe noi înşine. O smerenie adevărată îl va caracteriza pe cel care socoteşte că darul său vine numai de la Dumnezeu. Smerenia lui Timotei îl făcea mai degrabă nepăsător faţă de darul său, în loc să şi-l cultive, şi aceasta era o atitudine primejdioasă. Astfel, putem afla, pe de o parte, de trufia firii păcătoase — care îşi însuşeşte darul, iar pe de altă parte, de o teamă a firii păcătoase — care ne va împiedica să-l folosim. Neîncrederea în sine (sfiala firească) înseamnă totuşi eul. A ne subaprecia ne avertizează de pericolul de a subaprecia darul, în loc să-l preţuim nespus de mult, ca pe orice lucru ce vine de la Hristos.

Dar în această epistolă, Timotei se expunea unui alt pericol. In faţa jalnicei stări a Bisericii, a dispreţului la care era expus apostolul preaiubit, a puţinelor rezultate ale îndemnurilor şi învăţăturii sale, a răului crescînd, astfel încît martorii erau loviţi şi batjocoriţi, iar mărturia părea să se stingă odată cu ei, prezenţa unui dar putea apărea inutilă. De aici izvora îndemnul apostolului de a înflăcăra darul. Oricare ar fi împrejurările, răspunderea noastră cu privire la ceea ce ne-a încredinţat Dumnezeu rămîne întreagă şi noi nu avem decît să ne îndeplinim îndatoririle privind la El, fără să ţinem seama de falimentul Bisericii şi al mărturiei. Dacă e vorba de învăţătură, să învăţăm; să îngrijim turma, s-o păstorim, fără să ne preocupăm de numărul mare sau mic al oilor. Duhul de frică (versetul 7) nu este Duh Sfînt, ci fire păcătoasă; el e primejdios, deşi poate nu atît de mult ca încrederea în sine. Frica ne paralizează puterea duhovnicească, în vreme ce încrederea în sine înlocuieşte puterea Duhului lui Dumnezeu cu aceea a firii păcătoase.

VERSETUL 7: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă".

Timotei deci trebuia să-şi înflăcăreze darul, pentru că Dumnezeu, spune apostolul, nu ne-a dat un duh de frică. Frica (nu ne referim la frica de Dumnezeu) şi Duhul nu pot fi împreună. Frica şovăie înaintea datoriei, este timidă atunci cînd sînt necesare decizia, curajul, credinţa sau îndrăzneala care să treacă peste piedici şi care să ne facă să stăm liniştiţi pe marea înfuriată (fiindcă Domnul, care este cu noi în corabie, ar aduce linişte în clipa cînd valurile ar ameninţa să ne înghită).

Vorbind de duhul de frică, apostolul îl readuce pe Timotei la darul Duhului Sfînt, la binecuvîntările de la început, de la Rusalii. Puterea Duhului pe care o avem rămîne aceeaşi şi nu se schimbă niciodată, nici chiar în zilele cele mai rele ale Bisericii. Putem să-I punem piedici, să-L întristăm, aşa încît să fie silit să nu lucreze, dar El nu slăbeşte deloc. Nu are nici un motiv în El însuşi, încît să nu umple vasul în care a fost turnat. Tăcerea Sa provine din felul nostru lumesc şi pentru că păstrăm în inimile noastre idoli, cărora Duhul Sfînt nu le poate îngădui să stea alături de El în noi, care sîntem Templul Său.

Dar Duhul Sfînt, ale Cărui vase sîntem, nu este caracterizat doar prin putere, ci şi prin dragoste. Puterea nu atrage inimile la Hristos, ci dragostea. Puterea îl poate arunca pe Satan din cer ca pe un fulger, ea poate să ne supună duhurile rele, să-i convingă pe cei care ne stau împotrivă şi cîte alte expresii ale puterii Sale! Duhul dragostei însă lucrează ca un magnet. El este cel care ne spune: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi". El este cel care ne deschide cerul şi ne scrie acolo numele pentru totdeauna, El ne descoperă inima Tatălui şi inima Fiului. Tot El ne spune: fii curajos, nu te teme, nu plînge!

Timotei trebuia de asemenea să-şi amintească despre Duhul dat de Dumnezeu că este un Duh de sfat şi de cumpătare. Avem nevoie de îndrumare după ce am ajuns vase ale Duhului Sfînt! În vremuri de faliment pentru Biserică, nu era vorba de arătarea izbitoare a puterii, a acelor daruri miraculoase ce caracterizau la început slujba apostolilor şi a celor dintîi ucenici. Astăzi puterea este folosită spre a se împotrivi invaziei nestăvilite a răului, spre a păstra poziţiile sau stările dobîndite, spre a birui, mergînd împotriva curentului care duce cu iuţeală creştinătatea spre apostazia (lepădarea de credinţă) de la urmă. Pentru noi nu este vorba de o activitate pretenţioasă, nici de lăudăroşenie, nici de exaltare (sau încîntare) mistică, lucruri care preamăresc eul (fiind o închinare la noi înşine), ci de un duh care să cîntărească cu calm împrejurările, sub privirea Domnului care judecă drept şi lucrează în limitele bunului simţ cumpătat. Acest duh nu tremură cuprins de frica consecinţelor lucrării sale. El înaintează în linişte pe calea netedă, însemnată de Dumnezeu, fără zarvă şi manifestări izbitoare, ci dezvoltînd caracterele sale de putere şi dragoste, în împrejurările vieţii de zi cu zi în care e chemat să se desfăsoare.

Întîlnim aici aceste trei manifestări ale Duhului înfăţişate în întîia epistolă către Corinteni: Duh de putere (capitolul 12), Duh al dragostei (capitolul 13) şi Duh de sfat (capitolul 14).

Duhul de sfat urmăreşte să nu fim copii la minte, ci oameni mari (14.20): copiii lui Dumnezeu să nu fie expuşi a fi socotiţi, de lume, nebuni (14.23); cine vorbeşte în altă limbă să aibă şi darul de a interpreta cele spuse (14.13); El supune prorocilor duhurile prorocilor (14.32); El Se împotriveşte oricărei activităţi a femeilor în Adunare (14.35).

VERSETUL 8: „Să nu-ţi fie, deci, ruşine de mărturia Domnului nostru, nici de mine, cel ţinut în lanţuri pentru El, ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu".

Această epistolă cuprinde multe subiecte, pe care vom încerca să le surprindem pe rînd.

1. Răul ce caracterizează casa lui Dumnezeu în vremurile din urmă.

Resursele pe care le au cei credincioşi pentru a putea merge într-un chip vrednic de Dumnezeu, slăvindu-L în mijlocul acestui rău.

Experienţele personale ale apostolului într-o astfel de stare a lucrurilor.

Îndemnurile date lui Timotei de a se purta într-un chip vrednic de Dumnezeu. Vom continua să ne ocupăm cu acestea din urmă, revenind la versetul 6.

Fapt este că în cele din urmă zile ale apostolului, mărturia creştină era expusă asalturilor biruitoare ale vrăjmaşului care dorea s-o compromită. La început nu era aşa, deşi mărturia era obiect de prigoană şi ură — pentru că nu poate fi mărturie a lui Dumnezeu fără ură — dar de atunci, ea a continuat să fie din ce în ce mai nesocotită, prin necredincioşia pe care a arătat-o familia lui Dumnezeu. Pe vremea cînd era scrisă această a doua epistolă către Timotei, mărturia era, pe cît se pare, falimentară, iar Duhul se foloseşte de slujba sa de atunci, ca să ne înfăţişeze în chip profetic ceea ce este astăzi şi ce va fi la sfîrşitul vremurilor. Apostolul, aflat în fruntea mărturiei, era întemniţat; Evanghelia era dispreţuită şi prigonită, însă nu ca la început, cînd aceasta era rezultatul inevitabil al credincioşiei martorilor.

Înţelegem că, văzînd din partea oamenilor toate nădejdiile spulberate, ruşinea mărturiei creştine putea să copleşească inima credincioasă a lui Timotei sau să-i frîngă relaţiile cu scumpul său părinte în credinţă. Nimiciţi în ce priveşte mărturia noastră, dar nicidecum cu privire la

mărturia Domnului nostru! În adevăr, aceasta este mîngîierea şi singura resursă într-o vreme de ruină; nu este vorba să ne bizuim pe mărturia noastră, ci pe mărturia fără greş a Domnului. Aceasta nu poate fi nimicită niciodată, în vreme ce noi, pe bună dreptate, purtăm doliu pe ruinele oricărui lucru încredinţat răspunderii noastre. Sub o înfăţişare sau alta, Domnul îşi va păstra mărturia pînă la sfîrşit. El va păstra adevărurile de astăzi pînă la venirea Sa ca să-Şi răpească Adunarea.

Cum să-i fie ruşine lui Timotei? Cum să ne fie ruşine nouă? Dar poate, văzîndu-l pe purtătorul deosebit al acestei mărturii în temniţă şi în lanţuri, lui Timotei i-ar fi fost ruşine. Nu, spune apostolul. Pavel nu ajunsese acolo într-un loc de ruşine. El nu era întemniţatul oamenilor, ci întemniţatul Domnului şi El îl ţinea acolo tocmai pentru mărturie. El Şi-a desăvîrşit Cuvîntul printr-un Pavel întemniţat; într-un Pavel întemniţat a fost slăvit Domnul în lume. Pavel, întemniţatul, a fost singur cînd toţi l-au părăsit; el, reprezentantul înaintea lumii, a fost asemenea Stăpînului său în această împrejurare, ca şi în altele din viaţa sa. Se mai poate vorbi de ruşine cînd mărturia neştirbită a lui Dumnezeu se înălţa biruitoare în faţa mărturiei falimentare a omului?

Dacă Timotei era îndemnat să nu se ruşineze, el avea ca exemplu pe apostolul Pavel, care la versetul 12 spune: „Nu mi-e ruşine", text asupra căruia vom reveni. La versetul 16, Onisifor este amintit ca un frate credincios căruia nu i-a fost ruşine de lanţul apostolului; iar de acest fapt se va ţine cont în ziua răsplătirilor. Mai tîrziu, în îndemnurile date lui Timotei (2.15), apostolul îl mai sfătuieşte să nu-i fie ruşine în împlinirea slujbei lui, să nu se gîndească nici la el şi nici la oameni, ci numai la încuviinţarea lui Dumnezeu. Nu-i era aceasta de ajuns?

„Ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu", îi va transmite apostolul. Într-o vreme de decădere, ca aceea prin care treceau marele apostol al neamurilor şi credinciosul Timotei, nu numai mărturia Bisericii lui Hristos era discreditată din pricina greşelii celor care trebuiau să o poarte, dar şi Evanghelia (vestea bună — înfăţişată oamenilor ca mijloc de a primi mîntuirea) care, în loc să fie acceptată, era prigonită, lepădată, întemniţată sau acoperită cu ruşine de către cei care o purtau. Timotei nu trebuia să se revolte, ci să sufere împreună cu Evanghelia, personificată în Domnul: nu a fost tot aşa cu Isus Hristos? A fost primit El cu cinste şi cu recunoştinţă, potrivit mîntuirii pe care a adus-o? El a fost lepădat, batjocorit, răstignit, iar credincioşii trebuiau să ia parte la aceste suferinţe, pentru că aşa a fost în toate vremurile — şi Domnul Şi-a avertizat ucenicii la despărţirea de ei!

Fără îndoială, au fost vremuri cînd credincioşii uniţi laolaltă au luptat ca o armată disciplinată, în acelaşi duh, cu acelaşi suflet şi aceeaşi credinţă pentru biruinţa Evangheliei. Acum Satan părea să aibă avantaj; creştinii însă trebuie să se deprindă cu aceste împrejurări şi cu aceste suferinţe deosebite. Lor le trebuie atîta putere, chiar mai multă ca în trecut, ca prin puterea lui Dumnezeu să rabde aceste suferinţe, să păstreze şi să răspîndească Evanghelia în lume.

VERSETELE 9-11: „El ne-a mîntuit şi ne-a chemat cu o chemare sfîntă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui şi după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vremurile timuplui, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie. Pentru ea am fost rînduit vestitor, apostol şi învăţător al neamurilor".

S-a micşorat această putere a lui Dumnezeu din pricina necredinţei noastre? Nu s-a arătat ea în mîntuirea noastră? Nu ne-a invitat ea cu o chemare sfîntă, să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste? In adevăr, aşa este chemarea noastră cerească, ce va fi înfăptuită pe deplin cînd vom fi cu Hristos, asemenea Lui în slavă, dar care chiar de acum ne-a pus deoparte, pentru Dumnezeu (Efeseni 1.4). Ruina nu poate atinge această mîntuire, această chemare. Ceea ce ne-a dat Dumnezeu e din veşnicie şi pentru veşnicie; da, neschimbătoare, nestricăcioasă, veşnică! Aceeaşi putere a lui Dumnezeu, care ne cheamă să suferim în mijlocul ruinei, ne-a aşezat pentru totdeauna în mijlocul lucrurilor neschimbătoare.

De remarcat că în acest pasaj, din pricina degradării, totul este slăbiciune, chiar în sufletul unui martor credincios ca Timotei. Cînd mărturia încredinţată credincioşilor nu mai este decît „dărîmături", apostolul stăruieşte asupra puterii unui Dumnezeu întreit în noi: puterea Duhului, pentru a înlocui frica (versetul 7), puterea lui Dumnezeu, pentru a fi părtaşi la suferinţa Evangheliei (versetul 8), puterea lui Hristos, pentru a păstra ce nea încredinţat apostolul (versetul 12). Nici un cuvînt despre puterea noastră, pentru că ea nu există. Dimpotrivă, puterea lui Dumnezeu în slăbiciunea noastră este făcută desăvîrşită (2 Corinteni 12.9); şi această experienţă urma să trăiască Timotei, aşa cum o trăise şi apostolul Pavel.

Acum, amintirea acestei puteri a lui Dumnezeu îl determina pe Pavel să arate ce a făcut aceasta pentru noi şi în afara noastră. Minunată înfăţişare! Mai întîi, după cum am văzut mai înainte, prin ea avem mîntuirea si chemarea sfîntă: mîntuirea care cuprinde toată lucrarea harului cu privire la noi, de la iertarea păcatelor pînă la intrarea în slavă; chemarea sfîntă care este asemănarea noastră desăvîrşită cu Hristos în slavă: „sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste". Acest har nu are nimic a face cu activitatea noastră, el nu depinde de faptele noastre, ci numai de planul veşnic al lui Dumnezeu. El ni s-a dat în Hristos înainte de vremurile timpului (versetul 9); a fost descoperit prin arătarea Sa ca Mîntuitor (versetul 10); este în El (2 Timotei 2.1), de unde putem lua zilnic şi în fiecare clipă puterea de care avem nevoie, pentru că El este un izvor nesecat.

Este un mare privilegiu că acest har se descoperă acum, după primirea Domnului nostru Isus Hristos, ca să-i cunoaştem chiar de aici, de jos, cele două consecinţe veşnice:

Moartea, ca plată a păcatului, este nimicită. Nu numai că cel care avea puterea morţii, Diavolul, a fost înfrînt la cruce, ci moartea a fost nimicită prin învierea lui Hristos. S-a găsit un Om care S-a dat morţii de bunăvoie şi a suferit toată grozăvia ei, care nu a putut fi ţinut de ea, un Om care a înviat din moarte şi stă la dreapta lui Dumnezeu. Pentru El nu mai există moarte. Dar pentru ce a intrat El şi a ieşit din moarte? Pentru ca puterea morţii asupra noastră, ca rod al păcatului, să poată fi nimicită pentru totdeauna!

Dar aceasta nu este decît o parte a acestei lucrări, partea negativă. Partea pozitivă este că El a adus la lumină viaţa şi neputrezirea prin Evanghelie. Viaţa era lumina oamenilor (Ioan 1.4); pe noi ne avea în vedere. Ce har minunat! Ea a adus lumină înaintea oamenilor, prin învierea lui Hristos! Fără această înviere, viaţa ar fi rămas ascunsă. Fără îndoială, învierea putea să aibă urmări, ceea ce este dovedit prin toată lucrarea lui Hristos de aici. Cuvintele Lui erau Duh şi viaţă, cînd erau primite prin credinţă; El învia morţii, dîndu-le viaţă, dar o viaţă care putea fi întreruptă din nou prin moarte. Însă în Persoana Sa, viaţa a strălucit fără ca moartea să o poată atinge, o viaţă situată deasupra, fără vreo legătură cu putrezirea. Acum este îndeplinită „făgăduinţa vieţii" din versetul 1; Domnul Hristos putea să-Şi dea viaţa Sa omenească, şi chiar pentru aceasta o luase, însă dîndu-Şi această viaţă, a făcut să strălucească o viaţă pe care putrezirea nu putea să o atingă. Pînă acum nu fusese arătată neputrezirea, decît în Persoana Sa, după cum este spus: „Nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea" (Psalmul

16.10), pentru că El trebuia să fie cel dintîi în toate lucrurile. Cît despre noi, prin lucrarea Sa avem viaţă veşnică pentru sufletele noastre, dar nu neputrezirea pentru trupurile noastre. Cîndva, la venirea Sa, vom fi schimbaţi. Domnul luminează aceste lucruri prin Evanghelie, pentru că ea ne aduce viaţa şi nădejdea.

„Pentru ea am fost rînduit vestitor, apostol şi învăţător al neamurilor" (versetul 11). Temniţa şi lanţurile nu schimbaseră cu nimic această stare; chiar în această epistolă îl vedem pe Pavel făcînduşi lucrarea de apostol, fără nici o piedică. În vreme de declin, credinciosul se întoarce la adevărurile neschimbate ale Evangheliei, fără să-1 poată atinge ruina: la viaţa veşnică, la harul dat în Hristos înainte de a fi timpul, la nimicirea morţii, la arătarea vieţii şi a neputrezirii.

VERSETUL 12: „De aceea şi sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în Cine am crezut. Şi sînt încredinţat că El are să păzească ce l-am încredinţat, pînă în ziua aceea."

Evanghelia vesteşte cu putere în această lume sfîrşitul consecinţelor păcatului — moartea — şi domnia unui lucru cu totul nou — viaţa — care aduce cu ea sfîrşitul putrezirii ce a domnit în lume de la căderea în păcat. O astfel de Evanghelie a fost misiunea apostolului Pavel printre neamuri, era o slujbă universală, pentru că Evanghelia nu avea în vedere numai pe poporul evreu. Pavel avea o astfel de încredinţare asupra însemnătăţii chemării sale, încît nu se dădea înapoi să o îndeplinească, chiar cu riscul suferinţelor pe care avea să le îndure, suferinţe şi mai chinuitoare, fiind părăsit de cei care primiseră această veste fericită. Iată pentru ce, aşa cum am mai spus, nu-i era ruşine, ci îşi ridica fruntea cu îndrăzneală. „Ştiu în cine am crezut"; el cunoştea Persoana Celui în care îşi pusese încrederea. Este cunoaşterea unei Persoane, nu numai a resurselor care ne înalţă sufletul deasupra dificultăţilor, pericolelor şi obstacolelor pe cale. In Psalmul 27, găsim un gînd asemănător: meditaţia la prezenţa încîntătoare a lui Dumnezeu înalţă capul celui credincios peste vrăjmaşii săi. Cunoscînd această Persoană, Pavel se simţea chiar la izvorul puterii; aceasta este de mare însemnătate. Dacă noi, avînd conştiinţa valorii lucrării încredinţate nouă, am vedea-o pierdută şi nimicită în mîinile noastre, am fi dezamăgiţi şi descurajaţi. Marele apostol a trebuit să asiste la această nimicire în cele din urmă zile ale slujbei sale. Ar fi urmat ruşinea falimentului, dacă n-ar fi cunoscut Persoana în care a fost demonstrată realitatea acestei Evangheliia vieţii şi a neputrezirii. Aceasta îi dădea siguranţă deplină. Hristos avea putere să păzească ce îi încredinţase Pavel, şi Pavel avea toată încrederea în El. Siguranţa sufletului şi a trupului său, rezultatul lucrării, viitorul mărturiei, într-un cuvînt tot ce Domnul îi încredinţase în răspundere, apostolul le dăduse în grija Sa. Numai El avea putere să păstreze neatinse valorile care, lăsate pe mîinile oamenilor, s-ar fi pierdut definitiv. El le va păzi în întregime: „pînă la ziua aceea", ziua venirii Sale în slavă cu toţi cei răscumpăraţi ai Săi, care va fi ziua răsplătirilor (versetul 18).

VERSETUL 13: „Să ai un model al cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, împreună cu credinţa şi cu dragostea în Hristos Isus".

După prezentarea Evangheliei şi a învăţăturii sale, apostolul se întoarce la învăţăturile şi îndemnurile pe care le adresează iubitului său Timotei. In primul rînd trebuia să ţină „dreptarul" (Hupotuposis în 1 Timotei 1.16 acelaşi cuvînt este tradus prin „modei") cuvintelor sănătoase pe care le auzise de la apostol.

Într-o vreme cînd Cuvîntul inspirat nu era încă complet şi cînd toţi cei care îl propovăduiau erau încă în lucrare, învăţătura dumnezeiască dată prin acest om al lui Dumnezeu trebuia să fie păzită neatinsă de ucenicul său. Acesta trebuia să aibă pentru sine un rezumat al adevărurilor pe care le auzise, pentru că aşa era mai sigur să reţină adevărul în termenii în care i-a fost comunicat. Aceste cuvinte sănătoase erau Cuvîntul lui Dumnezeu pe care trebuia să-l păzească şi să-l propovăduiască la rîndul său. Erau cuvinte inspirate, transmise oral, aşa cum vedem în 1 Tesaloniceni 2.13. „învăţătura sănătoasă" na fost niciodată altceva decît Cuvîntul inspirat (1 Timotei 1.10; 2 Timotei 4.3; Tit 1.9; 2.1). Timotei, care trebuia să-1 facă cunoscut altora, era mai puţin în primejdie să-1 strice, dacă îl reţinea pentru sine. Este ceea ce făcea şi apostolul personal (1 Corinteni 2.12-13). Acestea nu erau cuvinte seci, adevăruri teologice, pentru că Timotei trebuia să ţină acest sumar „cu credinţa şi dragostea care este în Hristos Isus". Aceste lucruri fuseseră aduse la cunoştinţă prin apostol şi trebuiau să fie păstrate. înţelepciunea firească nu era de folos; credinţa şi dragostea — care sînt în Hristos — vorbeau inimii şi sufletului, înfăţişîndu-le adevărul lor dumnezeiesc.

VERSETUL 14: „Lucrul acela bun care ţi s-a încredinţat, păzeşte-l prin Duhul Sfînt, care locuieşte în noi".

Este ceea ce apostolul îl şi îndeamnă pe Timotei în cea dintîi epistolă (1 Timotei 6.20). I se încredinţase o comoară pe care trebuia să o păzească în credincioşie; aceasta reprezenta învăţătura sănătoasă a Scripturii, pe care nimic nu o depăşea în valoare, iar răspunderea de a o păzi revine fiecărui credincios.

S-a gîndit, oare, cititorul ce înţeles profund are faptul de a nu neglija nici una din aceste „învăţături sănătoase", de a nu le pierde, de a nu lăsa nici una să se risipească fără folos, de a nu aduce nici un lucru străin care ar putea să le strice înfăţişarea sau să le micşoreze valoarea, de a fi convins de desăvîrşirea dumnezeiască a acestor cuvinte încredinţate de Dumnezeu, de a fi preocupat, ca şi Timotei, în a arăta şi altora valoarea lor? Ele sînt comoara cea mai scumpă faţă de tot ce am putea avea... dar cum aş putea înşira vreodată desăvîrşirea lor cînd le privesc şi mă hărănesc cu ele?

Celor nepăsători le place mai degrabă să se hrănească cu un cuvînt omenesc decît cu aceste „învăţături sănătoase"; ei pot susţine că îl păzesc pentru că au în casă un exemplar pe care îl frunzăresc din cînd în cînd cu gîndul aiurea. Ah, cîţi creştini sînt vinovaţi — ca robul cel leneş — că îngroapă această comoară! Poate că spunem: mă străduiesc să pricep aceste lucruri, dar pentru mine sînt literă moartă, iar o predică bine întocmită mă zideşte mai mult... O predică, în treacăt fie spus, este adesea lipsită de înţelegerea felului de a ţine dreptarul învăţăturilor sănătoase. Apostolul spune aici: „prin Duhul Sfînt care locuieşte în noi". El nu-i spune lui Timotei: „prin Duhul Sfînt care locuieşte în tine", ci în noi. S-ar putea crede că Timotei, acest tovarăş al apostolului, acest om al lui Dumnezeu, era, pe temeiul slujbei sale eclesiastice, mai îndreptăţit decît alţii să păzească această comoară? Nicidecum! Duhul Sfînt locuia în el ca în orice creştin şi fiecare, mai smerit sau mai înţelept, era dator s-o păzească prin Duhul. El este singurul care ne învaţă Cuvîntul, îl aduce la îndeplinire, îl face înţeles şi îl pune în practică. Să remarcăm că adesea, cei mai înţelepţi sînt cei care păzesc mai puţin învăţătura, căci piedica lor este înţelepciunea omenească ce înlocuieşte Duhul Sfînt, singurul care ne face să înţelegem şi să păstrăm „cuvintele sănătoase" cu credinţă şi dragoste.

Da, fireşte, cuvîntul harului poate zidi sufleteşte şi poate da o moştenire împreună cu toţi cei sfinţiţi (Faptele Apostolilor 20.32).

În capitolul următor regăsim îndemnurile date lui Timotei, de care este plină această epistolă, arătîndu-ne astfel că, pe măsură ce falimentul sporeşte, Dumnezeu Se foloseşte mai mult de lucrarea personală.

Ultimele versete ale capitolului înfăţişează un nou chip al răului ce caracterizează falimentul Adunării.

VERSETELE 15-18: „Ştii că toţi cei care sînt în Asia m-au părăsit; printre ei, şi Figel şi Hermogen. Domnul să dea îndurare peste casa lui Onisifor, căci de multe ori m-a mîngîiat şi nu i-a fost ruşine de lanţul meu, iar cînd a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă şi m-a găsit. Domnul să-l facă să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea". Tu ştii foarte bine cît a slujit el în Efes".

Faptul pomenit de apostol în acest text, din pricina căruia suferea cumplit el, cel care apăra Evanghelia, e acela că a fost părăsit de toţi cei care se ocupau de lucrarea din Asia atunci cînd a fost arestat, ca să fie întemniţat a doua oară. Cel puţin aşa înţelegem cuvîntul „toţi". Fără îndoială că ei se temeau că se compromit, rămînînd de partea lui. Timotei ştia aceasta; vom vedea mai tîrziu (3.1) că mai trebuia să afle că progresul răului în Biserică nu se va opri aici. Ce se întîmpla în Asia arăta din ce în ce mai mult că „toţi umblau după foloasele lor şi nu după ale lui Isus Hristos" (Filipeni 2.21). Dintre cei care îl părăsiseră pe apostol erau Figel şi Hermogen, dar lucrurile continuau şi cercul urma să se extindă. În acest punct ajunsese mărturia în ultimele zile ale lui Pavel. În această adunare din Efes, unde poziţia cerească a Bisericii — de Trup al lui Hristos — a fost prezentată, înţeleasă şi realizată în practică întocmai ca şi în împrejurimile acestei capitale, unde apostolul întemniţat trimisese epistola sa către Efeseni, nu se mai afla nimeni care să simpatizeze cu el! Dar de ce spun eu, nimeni? În mijlocul acestei abandonări generale, era un om care făcea excepţie. Fără să se îndepărteze de apostol în cea de-a doua întemniţare, Onisifor, care a trebuit să-1 caute cu multă grijă la Roma ca să-1 găsească, a avut bucuria să-1 poată mîngîia „de multe ori". Ceea ce făcuse Dumnezeu deseori direct faţă de credinciosul Său slujitor (vezi 2 Corinteni 1), acum o făcea prin mijlocirea lui Onisifor. Ce mare privilegiu pentru acesta! Mai mult, Onisifor era de partea cea bună, era de partea lui Dumnezeu; lui nu i-a fost ruşine să-1 vadă pe apostol legat ca un răufăcător de rînd. Pentru Onisifor, lanţul său era titlul de nobleţe al preaiubitului apostol. Fireşte, lui nu-i era ruşine, căci, dacă lanţurile puneau la încercare mărturia, în acelaşi timp erau şi dovada atotputerniciei lui

Dumnezeu care Se slujea de acest mijloc pentru a răspîndi Evanghelia în lumea întreagă.

Cînd a venit Onisifor la Roma, nu s-a dat înapoi de la nici un efort de a-l căuta pe apostol; şi l-a găsit. De cîte ori, poate, l-au căutat şi alţii, dar nu l-au găsit şi se arătau mulţumiţi faţă de biserici sau faţă de apostoli că şi-au îndeplinit îndatorirea. Ei nu au stăruit să-1 caute pentru că se mulţumeau, în ochii lor sau ai altora, să fi făcut, cum se spune, „tot posibilul", fără rezultat. Faptul că apostolul nu era uşor de găsit în acest oraş mare şi într-o temniţă rece, unde era păzit (vezi capitolul 4 versetul 13), precum şi riscurile acestei stăruinţe de a-l găsi pe cel căutat constituiau destule motive de întrerupere a acestor cercetări.

Peste aceste pricini arătate, numai Dumnezeu vedea şi ştia ce este în inimi. De asemenea, apostolul se va ruga pentru ca Dumnezeu să-Şi reverse îndurarea peste casa lui Onisifor (4.19) pentru prezent şi peste însuşi Onisifor în viitor, în ziua răsplătirilor. Atunci Onisifor va găsi îndurare din partea Celui care o poate da şi de care depinde orice har, după cum este spus: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă", la Matei 5.7 şi „aşteptînd îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţa veşnică", la Iuda 21.

Spre „ziua aceea" privea şi apostolul Pavel, pentru el însuşi, în versetul 12. În „ziua aceea", ce l-a încredinţat el Domnului şi ce a păzit Acesta pentru apostolul Său va fi închinat Domnului. În capitolul 4, versetul 8, este vorba de ziua arătării Lui, de ziua cînd va fi apreciată răspunderea noastră ca martori ai lui Hristos. In acea zi va fi oferită cununa dreptăţii (4.8), răsplata celui drept, aşa cum sînt împărţite între oameni medalii de onoare, de curaj. Numele minunatelor cununi nu reprezintă faptele săvîrşite de cei care primesc recompensa sau caracterul Celui ce le oferă. Cei care "iubesc arătarea Lui" sînt cei care lucrează şi se poartă spre cinstea Sa, în vederea zilei cînd vor sta în lumina deplină a prezenţei Sale şi cînd totul va fi descoperit, fără să rămînă ceva ascuns. Atunci fiecare din ai Săi va primi după cum va fi lucrat.

Timotei însuşi putea mărturisi despre slujba lui Onisifor în adunarea din Efes, unde Timotei lucrase multă vreme pentru păstrarea rînduielii în casa lui Dumnezeu. Slujba lui Onisifor nu va trebui să aştepte „ziua aceea" pentru a fi recunoscută; ea era deja cunoscută oricărui suflet credincios şi preocupat de lucrarea şi mărturia lui Hristos. La fel este şi astăzi.

Versetele 16-18 ne arată sprijinul pe care-l oferă Domnul pe cale slujitorilor Săi, într-o slujbă plină de primejdii şi suferinţe. Nu a fost la fel şi cu Slujitorul desăvîrşit? El a băut apă din mers. Ah! pentru a bea, El a ştiut să-Şi plece capul. Nu a fost la fel şi cu slujitorul Său credincios? El s-a bucurat de mîngîierea şi de înviorarea primită în starea sa umilă, dar ştia că va veni ziua cînd „îşi va înălţa capul".

VERSETELE 1-2: „Deci tu, copilul meu, întăreştete în harul care este în Hristos Isus. Şi ce-ai auzit de la mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii".

Pe măsură ce înaintăm în acest studiu, constatăm tot mai mult că, în starea de ruină a Bisericii responsabile, mărturia este în primul rînd individuală. De aici decurge îndemnul, repetat mai mult decît în alte texte, de a se întări şi de a avea curaj. Activitatea în slujbă nu putea fi eficace, decît dacă Timotei „se întărea în har", altfel spus, dacă el creştea din punct de vedere spiritual, prin puterea harului. Iar în acest har, creşterea nu se putea face decît printr-o tot mai bună cunoaştere a scumpei Persoane a Domnului Hristos; si această cunoaştere a Persoanei Sale stătea chiar la baza activităţii lui Timotei, de a forma slujitori folositori în lucrare.

Datoria lui nu era supravegherea ordinei în casa lui Dumnezeu, ca în cea dintîi epistolă. Istoria Bisericii ne arată că, accentuîndu-se tot mai mult ruina după plecarea celui din urmă apostol, măsurile legaliste erau considerate ca un remediu faţă de uşurătatea generală; dar aici, nimic asemănător cu acestea: întărirea trebuia să se facă prin har. Harul este cel mai sigur mijloc de a ne împotrivi întinderii răului, iar pentru a-1 cunoaşte, trebuie să-L cunoaştem pe Hristos, care este izvorul şi expresia desăvîrşită a harului. „Harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1.17). Şi vom vedea în cuprinsul acestor capitole că este foarte important ca într-o vreme de decădere să păzim deopotrivă adevărul alături de har, pentru că întotdeauna, ţinta atacurilor vrăjmaşului va fi „adevărul".

Iată deci că slujitorului lui Hristos, în vremurile din urmă îi este arătată o resursă de importanţă majoră. Nu mai este vorba de slujbe în Adunare, pe care doar apostolii şi trimişii lor erau în măsură şi în acelaşi timp obligaţi să le stabilească, pentru a păstra ordinea, ci Cuvîntul lui Dumnezeu se dovedeşte a fi în totul suficient pentru împlinirea acestui scop. Lucrurile pe care le auzise Timotei de la apostol trebuiau încredinţate unor oameni credincioşi, bine întemeiaţi pe Cuvînt, care să fie în stare să-i înveţe şi pe alţii. Timotei, nefiind el însuşi sursa de învăţătură inspirată pe care să o transmită, ci un intermediar, avea nevoie de control în învăţătura sa, astfel că este spus: „lucrurile pe care le-ai auzit de la mine în faţa multor martori". Era o garanţie că nu va strica nimic din cuvintele apostolului. (Acum, aceste lucruri noi le avem în Cuvîntul scris, dar pe atunci, el nu era încă în forma completă, ci avea nevoie să fie transmis pe cale orală pentru a fi cunoscut). Pentru slujitorul lui Dumnezeu, această necesitate de a transmite altora învăţătura divină este actuală, deşi condiţiile în care se împlineşte această slujbă sînt deosebite. Dar, ne întrebăm, poate fi în aceasta cea mai mică asemănare cu un cler oficial şi cu şcoli de teologie?

VERSETELE 3-6: „Ia-ţi partea ta la suferinţă, ca un bun ostaş al lui Hristos Isus. Nici un ostaş nu se încurcă în treburile vieţii, dacă vrea să placă celui care l-a înrolat ca ostaş. Şi cine luptă la jocuri nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rînduieli. Plugarul trebuie să muncească înainte de a avea parte de roade".

Activitatea la care era chemat ucenicul credincios nu-l scutea de suferinţă. De aici, acest îndemn nou; Timotei trebuia să-şi ia partea lui de suferinţe. El trebuia să le socotească nu numai ca pe o trebuinţă, ci ca pe un privilegiu. Amintite deja de două ori în capitolul precedent, suferinţele se mai întîlnesc în acest capitol încă de trei ori. Timotei avea un motiv ca să fie părtaş de bunăvoie la ele, dacă voia să fie „un bun ostaş al lui Hristos". Un astfel de soldat care intră în serviciul unui comandant al armatei, fiind înrolat de acesta, nu se încurcă niciodată în treburile vieţii. El nu va duce cu sine un bagaj nefolositor şi nu se va lăsa oprit de obstacole, în aparenţă foarte dificile. El aparţine de acum comandantului său şi nu are decît un gînd: să placă celui ce l-a înrolat ca ostaş.

Acesta trebuie să fie de fapt primul nostru scop: să Îi plăcem Celui care, luîndu-ne în slujba Sa, are tot dreptul asupra noastră. Aceasta nu este îndeplinirea unei obligaţii legale, ci o slujbă de dependenţă şi dragoste. Un bun ostaş este înfăţişat aici ca neavînd alt ideal decît aprobarea conduitei sale de către comandant, pe care doreşte să-l satisfacă şi căruia îi recunoaşte toate drepturile asupra lui. Nu este încă lupta, pentru că numai comandantul singur hotărăşte momentul acesteia, ci este vorba de relaţiile de dependenţă şi dragoste între soldat şi căpetenia lui, fără de care nu este cu putinţă biruinţa, şi care trebuie să ia locul oricărui alt sentiment. Acesta este numit de Cuvînt: „un bun ostaş".

Apostolul îi dă lui Timotei un alt exemplu de ceea ce trebuie să fie activitatea în slujbă, lupta la jocuri (1 Timotei 6.12). Fie că este vorba de alergare sau de luptă, gîndurile trebuie fixate asupra unui singur obiectiv, atingerea scopului şi cîştigarea premiului. Obiectivul propriu-zis al efortului nu este o recompensă, ci victoria, iar ţinta supremă este un Hristos ceresc (Filipeni 3.12-14). Este vorba de a primi o cunună, dar încununarea nu poate avea loc dacă nu este înlăturată orice voinţă proprie. Sînt legi şi reguli care trebuie respectate şi de la care nu putem să ne abatem şi nici nu putem hotărî forma sau felul luptei noastre. Tot ceea ce nu respectă aceste legi ne descalifică de la premiere şi vom pierde astfel recunoaşterea publică a poziţiei de cîştigători.

Apostolul ne dă mai departe al treilea exemplu, acela al plugarului. Pentru acesta din urmă, cea dintîi condiţie este munca; el nu caută să-şi cruţe silinţele sau truda. Bucuria roadelor nu va fi pentru cei cuprinşi de lene spirituală. Hristos însuşi, modelul nostru, va fi înviorat văzînd „rodul muncii sufletului Său".

Astfel avem trei motive puternice pentru a ne lua partea de suferinţă ca slujitori ai lui Hristos: dorinţa de a-l fi plăcuţi, dependenţi de o adevărată şi adîncă dragoste pentru El, atingerea scopului şi bucuria veşnică a roadelor muncii noastre. Să dovedim deci pînă la capăt o inimă eliberată de orice piedică în bucuria de a sluji, în ascultarea de rînduielile pe care ni le-a lăsat Domnul scrise, în răbdarea cu care aşteptăm pînă la sfîrşit roada ostenelii noastre.

VERSETUL 7: „Gîndeşte-te la ceea ce-ţi spun; Domnul îţi va da pricepere în toate".

Timotei trebuia să mediteze asupra tuturor acestor lucruri pentru sine însuşi, după ce le va fi dat ca învăţătură altora, iar Pavel îşi arată încrederea în Domnul, că îi va da pricepere în toate lucrurile. După cum vom vedea, această pricepere este dată celui care-L are ca ţintă pe Domnul. Oricîtă încredere ar fi avut în ucenicul său, apostolul nu avea încredere în priceperea acestuia, ci în Domnul, care dă priceperea. El spune: „în toate lucrurile", căci „totul" se cuprinde în umblarea şi mărturia creştinilor. Trebuie înţelepciunea din Cuvînt prin care să-L cinstim pe Domnul în viaţa practică. Este nevoie de o trăire potrivită, pentru a putea înţelege învăţăturile Cuvîntului lui Dumnezeu.

VERSETELE 8-10: ‚Adu-ţi aminte de Isus Hristos, din sămînţa lui David, înviat dintre cei morţi după Evanghelia mea, pentru care sufăr pînă acolo că sînt în lanţuri, ca un făcător de rele. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleşi, pentru ca şi ei să aibă parte de mîntuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veşnică".

Apostolul a spus puţin mai în urmă că Domnul îi va da lui Timotei înţelepciune în toate lucrurile; aici el arată care este temelia oricărei înţelepciuni: „aducerea aminte de Isus Hristos". În El se concentrează toate gîndurile, toată înţelepciunea lui Dumnezeu. Cele două ipostaze ale Domnului Hristos de care trebuia să-şi amintească Timotei erau: un Hristos înviat dintre cei morţi şi un Hristos din sămînţa lui David. Aceste două aspecte erau subiectul Evangheliei lui Pavel şi, de fapt, rezumă întreaga Biblie.

Ca Fiu al lui David, Domnul împlineşte făgăduinţele lui Dumnezeu mai întîi faţă de poporul Său, apoi faţă de neamuri, în sfîrşit faţă de Biserică, în ce priveşte partea ei în împărăţia lui Hristos pe pămînt, pentru că Bisericii îi spune El: „Eu sînt Rădăcina şi Sămînţa lui David" (Apocalipsa 22.16). în adevăratul Isaac — Rădăcina lui David — vor fi binecuvîntate neamurile, iar în adevăratul Solomon — sămînţa lui David — va fi întemeiată împărăţia înţelepciunii, a dragostei şi a păcii, împărăţia milenară a lui Hristos. Rădăcina lui David, care urcă pînă la Avraam, ne vorbeşte despre har. David însuşi, ieşit din această rădăcină, este împăratul harului. Sămînţa lui David, înfăţişată prin Solomon, ne vorbeşte de dreptate, de pace, de putere şi slavă, în legătură cu întemeierea împărăţiei lui Hristos şi a Miresei Sale, noul Ierusalim, pe pămînt. Astfel că Evanghelia apostolului nu era străină de toate făgăduinţele lui Dumnezeu cu privire la aşezarea viitoare a împărăţiei lui Hristos pe pămînt.

Este însă o trăsătură a Domnului Hristos mai însemnată decît aceasta şi de care trebuia să-şi amintească mai întîi Timotei, fiind aşezată pe cea dintîi treaptă în ochii noştri. Astfel Pavel spune că Evanghelia sa era întemeiată pe un Hristos înviat din morţi. învierea, un adevăr capital pentru creştinism, era punctul de plecare al oricărei slujbe a apostolului. Aşa cum Sămînţa lui David deschidea nădejdea viitoare asupra binecuvântărilor pământeşti, învierea deschidea această perspectivă asupra cerului, asupra relaţiilor cereşti cu Tatăl şi cu Fiul, împreună cu bucuria veşnică a slavei. Apostolul însă adaugă: „înviat din morţi". Învierea nu putea avea loc fără moartea care punea capăt întregii stări a lucrurilor aduse prin păcat. Fără moarte nu era posibilă nici mîntuirea, nici eliberarea, dar, pe de altă parte, fără înviere, Hristos ar fi murit zadarnic, învierea a adus slăvită stare a lucrurilor noi. Aşa cum am văzut în capitolul 1, versetul 10, prin înviere, Domnul Hristos a nimicit moartea şi a făcut să strălucească viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie. Învierea este marele şi nepreţuitul adevăr al Evangheliei, atît de mare încît Pavel era gata să sufere totul ca să aducă la cunoştinţa lumii întregi această Evanghelie; deşi considerat şi tratat ca un făcător de rele, el se prezenta mereu doar ca mesager al lui Hristos.

Satan însă desfăşurase toate vicleniile şi toată puterea lui ca să împiedice această veste bună şi s-o facă ineficientă. Ce mijloc mai bun putea să aibă decît să nimicească vestitorul? Pe acesta putea să-1 lege, dar Cuvîntul nu putea fi legat împreună cu vestitorul. Lanţul apostolului era mijlocul minunat în mîinile lui Dumnezeu, pentru a-Şi răspîndi în lumea întreagă Cuvîntul care să deschidă uşa ascultării de El.

Pentru a face cunoscută Evanghelia şi pentru a-i descoperi pe cei aleşi de Dumnezeu, apostolul răbda orice. El socotea că nici o suferinţă nu era prea mare pentru ca cei aleşi să fie părtaşi la mîntuirea care este în Isus Hristos, adică eliberaţi de sub jugul Satanei, îndreptăţiţi prin credinţă, introduşi în atmosfera de favoare a lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi ai Lui — în slavă. Cu ce simţămînt de preţuire pentru ei scrie apostolul: slava veşnică! Nu este nimic trecător în aceste binecuvîntări pe care ni le-a dobîndit harul lui Dumnezeu. Ele sînt hotărîte pentru veşnicie!

VERSETELE 11-13: „Demn de crezare este cuvîntul acesta: dacă am murit împreună cu El vom şi trăi împreună cu El; dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El; dacă Îl tăgăduim, şi El ne va tăgădui; dacă Îi sîntem necredincioşi, El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuşi".

‚Adevărat este cuvîntul acesta" — este o expresie pe care o întîlnim şi în 1 Timotei şi în epistola către Tit.‚Acest cuvînt este adevărat şi vrednic de primit" — spun adevărurile evanghelice. Cuvîntul de aici este adevărul creştin. El afirmă despre un viitor asigurat pentru cel credincios, prin identificarea cu Hristos în moartea Sa şi prin părtăşia la suferinţele Lui de pe pămînt. Lucrurile arătate în Evanghelie ne sînt asigurate în întregime ca lui Hristos Însuşi: El a murit şi a înviat (versetul 8); dacă sîntem morţi împreună cu El, primind prin credinţă judecata rostită pentru noi în Hristos mort, avem parte de viaţa Lui, pentru că Hristos a înviat. Iată ce-l face pe apostol să spună: „Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni 2.20). Însă pasajul pe care îl cercetăm merge mai departe. El, Domnul Hristos, consideră viaţa noastră cu a Lui, slava noastră cu a Lui, domnia noastră cu El, ca un lucru viitor, dar sigur, tot atît de neschimbător pentru noi ca şi pentru El.

„Dacă răbdăm" (sau suferim) — iar în versetul 10 vedem pentru cine răbda apostolul: pentru Hristos, pentru Evanghelie, pentru cei aleşi — va fi cîndva un răspuns pentru toţi cei care vor urma acelaşi drum al consacrării; ei vor împărăţi împreună cu El.

In versetul 13, apostolul înfăţişează reversul acestei slăvite perspective: „Dacă îl tăgăduim", spune Pavel, „şi El ne va tăgădui". Dacă nu ar face astfel, Şi-ar tăgădui caracterul de dreptate şi statornicie al firii Sale. Este foarte important să păstrăm acest principiu în toată exactitatea lui. El este enunţat în această epistolă unde, după cum vom vedea, casa lui Dumnezeu a devenit o casă mare, alcătuită din elemente vii şi din elemente care au doar aparenţă de viaţă. Aceste elemente formează un tot, recunoscut în exterior de Dumnezeu, ceea ce îl obliga pe apostol să spună: „Dacă Îl tăgăduim, şi El ne va tăgădui". Lepădarea sau renegarea este acea afirmaţie făcută deschis că nu Îl cunoşti; şi spre această stare se deplasează cu repeziciune creştinătatea de azi, dar Domnul Se va lepăda de ea: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc" (Matei 25.12). Starea lor este hotărîtă pentru totdeauna, întrucît El rămîne neschimbat în natura Lui.

Să nu uităm însă că nici copilul lui Dumnezeu nu este scutit de un asemenea pericol, aşa cum putem învăţa din întîmplarea apostolului Petru. Domnul spusese: „Cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor va fi lepădat şi el înaintea îngerilor lui Dumnezeu" (Luca 12.9). Petru s-a lepădat de trei ori şi, cu siguranţă, era o lepădare conştientă. El fusese avertizat, nu mai era nici o scuză pentru el. Şi totuşi a avut o şansă: harul suveran, care l-a ales pe acest sărman ucenic şi care l-a ridicat deasupra judecăţii. Cum a ajuns el la această şansă? Prin lacrimile amare ale pocăinţei, dar mai ales prin mijlocirea Apărătorului, care fusese o lucrare deja împlinită. Doar de atunci, repararea era cu putinţă şi ştim cum a avut loc. Cîte asemenea fapte ar trebui să ne facă serioşi şi să ne determine să mergem cu o teamă neîntreruptă de a nu-L supăra!

Mai aflăm încă o afirmaţie: „Dacă sîntem necredincioşi, El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine însuşi". Hristos este neschimbat, atît în credincioşie, cît şi în dreptate. Dacă are de-a face cu necredincioşie sau cu lipsă de credinţă la cei care mărturisesc că Îi aparţin, Îşi va tăgădui El felul Său de a fi, lepădîndu-i? Nu, El rămîne credincios şi făgăduinţa Sa întemeiată pe har nu poate să ne învinovăţească. Fără îndoială, harul nu tratează cu uşurinţă necredincioşia noastră. Necredincioşia ne pătează şi trebuie să fim curăţiţi prin pocăinţă. Atunci Îl găsim pe Dumnezeul făgăduinţelor, care nu-Şi poate schimba cu nimic credincioşia Lui faţă de noi, fiindcă făgăduinţele Sale pentru noi nu ne sînt făcute nouă, ci lui Hristos. Mai mult, dacă ar fi drept cu noi, ne-ar condamna, dar El este drept faţă de Hristos şi chiar prin aceasta, credincioşia şi dreptatea Sa se pun de acord pentru a ne ierta păcatele şi a ne curăţi de orice nelegiuire, astfel încît să fie restabilită părtăşia noastră cu El (1 Ioan 1.9). Necredincioşia noastră trebuie să ne conducă la pocăinţă şi, cînd spunem pocăinţă, spunem smerenie, astfel încît să regăsim preţioasa părtăşie pierdută. Astfel, pe de o parte Hristos este consecvent cu Sine Însuşi, tăgăduind pe cel care Îl tăgăduieşte şi pe de altă parte, rămîne credincios caracterului Său în har.

VERSETELE 14-18: “Adu-le aminte de aceste lucruri, mărturisindu-le stăruitor înaintea lui Dumnezeu, să nu facă luptă de cuvinte, care nu este nici un folos, ci este spre dărîmarea celor care ascultă”. Străduieşte-te să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvîntul adevărului. Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti, căci cei care le ţin vor înainta tot mai mult în nelegiuire şi cuvîntul lor va roade ca o cangrenă. Din numărul acestora sînt Imeneu şi Filet, care s-au abătut de la adevăr, zicînd că a şi venit învierea şi răstoarnă credinţa unora".

„Adu-le aminte de aceste lucruri". Este al doilea îndemn al apostolului, dat lui Timotei cu privire la misiunea lui. Pe cel dintîi îl găsim la începutul acestui capitol. Mai întîi, Timotei trebuia să se preocupe de transmiterea Cuvîntului la alţii; şi orice slujitor, chemat să înveţe, trebuia să aibă această preocupare. După aceea, trebuia „să îşi aducă aminte" de ceea ce el însuşi avea nevoie (versetul 8), de dimensiunea completă a Evangheliei rezultată din moartea şi învierea Domnului Isus Hristos şi de întreaga împlinire a făgăduinţelor lui Dumnezeu în El. Dacă era îndemnat să cerceteze pentru sine însuşi aceste lucruri şi să rabde suferinţele Evangheliei pe care o propăvăduia, aşa cum şi apostolul însuşi le răbda, urma ca mai departe el să reamintească aceste lucruri celor care le primiseră odată, dar care erau în primejdie să le piardă din pricina luptelor de cuvinte fără folos. Timotei trebuia să se împotrivească acestor rezultate dintr-o vreme de decădere, cînd adevărurile despre mîntuire erau părăsite pentru certuri de cuvinte — aşa cum au avut loc în lumea creştină, după plecarea apostolilor. Dar vai, astăzi răul a crescut groaznic şi totul ne anunţă că apostazia nu va întîrzia să se arate. Cu toate acestea, încă de pe acum, luptele de cuvinte sînt frecvente la creştinii care se lasă atraşi de lume şi, lipsindu-le smerenia şi puterea morală pentru a ţine piept şi a se împotrivi acestei întorsături date creştinismului şi învăţăturii lui, nu numai că fac o slujbă care este fără nici un folos pentru sufletele aflate în legătură cu ei, dar mai mult, tulbură moral pe cei care-i ascultă.

Activitatea lui Timotei trebuia să fie într-un contrast total faţă de aceea a falşilor învăţători; şi avem astfel frumoasa imagine a slujbei creştine într-o perioadă de decădere. Şi chiar dacă o întîlnim atît de rar, prin harul lui Dumnezeu ea totuşi există. Cea dintîi trăsătură după care putem să o recunoaştem este grija slujitorului de a căuta aprobarea lui Dumnezeu, în timp ce aprobarea oamenilor nu are nici un rol în activitatea unui adevărat slujitor. Ştiind că are încuviinţarea Stăpînului său, un astfel de slujitor merge independent de oameni, negîndindu-se la sine însuşi, dar fiind conştient că Dumnezeul său este cu el şi că nu are în mînă o altă armă decît Cuvîntul adevărului. Dar acest Cuvînt trebuia

prezentat corect (sau, după o traducere mai apropiată, „împărţit drept"). Adesea, cele mai rele erezii provin dintr-o învăţătură biblică scoasă din contextul ei, dintr-un anumit adevăr care nu este înfăţişat în legătura sa cu altele, şi chiar putem spune că toate sectele creştinătăţii au ca obîrşie acest temei greşit.

Versetele de la 16 la 18 ne pot dovedi uşor aceasta. Timotei însă trebuia să se ferească de vorbăriile goale şi lumeşti. El nu trebuia să aibă nici un contact cu ele, chiar dacă nu era deloc în pericol să şi le însuşească; dar el trebuia să-i avertizeze pe cei care se dedicau acestor preocupări şi care, în loc să se lase scăpaţi de calea lor rea, se adînceau tot mai mult în neevlavie, devenind prin cuvîntul lor o cangrenă distrugătoare, o sursă de moarte pentru cei cărora le vorbeau. Şi adesea, învăţătorii falşi mergeau doi cîte doi (de exemplu: Imeneu şi Filet; Imineu şi Alexandru, la 1 Timotei 1.20 sau în 2 Timotei 3.8 — Iane şi Iambre), susţinîndu-se reciproc în neevlavie şi devenind prin aceasta cu atît mai periculoşi în discuţile lor. Fără îndoială, sprijinindu-se pe adevărul că „au înviat cu Hristos", învăţau că învierea a avut deja loc şi prin urmare, creştinul nu mai aşteaptă o înviere a trupului său care să-1 ducă în cer. El este chemat să găsească paradisul pe pămînt. Mai mult, prin învierea sa, el este adus într-o stare de desăvîrşire pe pămînt. Şi multe alte învăţături mincinoase rezultau din acestea, pe care le vedem active şi în zilele noastre.

Credinţa multora era răsturnată, iar cangrena ameninţa să se întindă într-un mod general.

Prin aceste învăţături mincinoase, Satan caută să răpească copiilor lui Dumnezeu caracterul lor ceresc. Astfel, învăţătura dată în 1 Corinteni 15.12, că „morţii nu înviază", ar putea lega de pămînt, căci ar rezulta că nici Hristos nu a înviat. Adevărul de temelie al creştinismului este prin aceasta lovit şi nimicit, căci cel care nu a reuşit să lege Cuvîntul caută acum să-1 nimicească prin învăţătorii mincinoşi. În zilele noastre, acest rău de moarte se întinde din ce în ce mai mult, adăugîndu-se sectelor existente altele noi şi stricînd tot mai mult ceea ce era deja atît de şubred. Fericiţi sînt cei care, în mijlocul acestei dezordini, se feresc să asculte astfel de cuvîntări şi rămîn la simplitatea învăţăturii sănătoase transmisă prin Duhul lui Dumnezeu. (S-a presupus că acest Imeneu amintit aici ar fi acelaşi cu cel din 1 Timotei 1.20 şi că, dat pe mîna Satanei, în loc să se pocăiască, el ar fi continuat să avanseze în nelegiuire, dar această presupunere nu este sigură).

VERSETUL 19: „Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, avînd pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei care sînt ai Săi"; şi „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!".

Aceste învăţături care răstoarnă credinţa nu-i ating încă, în această epistolă, decît pe unii. Va veni 50 vremea, după cum vom vedea în capitolul 3, cînd întreaga creştinătate de nume va fi tîrîtă de acest curent şi se pare că ne apropiem de această ultimă perioadă, în care răul se va statornici şi va domina un timp, după ce Domnul va răpi Biserica. Creştinul are însă suficiente resurse, pe măsură ce răul sporeşte şi se întinde, de a scăpa de această influenţă, păstrînd neatinsă mărturia Domnului.

„Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită". Da, ea rămîne tare în faţa răului dezlănţuit de Satan pentru a nimici credinţa. Nimic nu poate răsturna sau clătina această temelie. Ea este însemnată cu o pecete care, asemenea unei medalii, are cele două feţe ale ei. Pe faţă este reprodus gîndul lui Dumnezeu, ca o imagine a Lui, iar pe spate este răspunderea omului chemat să corespundă acestui gînd.

„Temelia tare" apare în contrast cu edificiul încredinţat răspunderii omului şi pentru care apostolul folosise multă înţelepciune ca să-i pună temelia. Chiar în timpul vieţii lui, această clădire a început să se strice, fiind ameninţată cu ruina. Era deja acelaşi adevăr pe care-l spunea David cu privire la viitorul casei lui Israel. „Şi cînd se surpă temeliile", spune el, „ce ar putea să mai facă cel drept?" Răspunsul este acelaşi ca şi aici: „Domnul este în templul sfinţeniei Sale, Domnul Îşi are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc şi pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul încearcă pe cel drept, dar urăşte pe cel rău" (Psalmul 11.3-5). Domnul face deosebire între cei drepţi şi cei răi. Ochiul Său se opreşte la cei dintîi. „Cei drepţi vor vedea faţa Lui" (versetul 7), „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Lui". Nu se va pierde nici unul. Planurile Sale sînt sigure. Nimeni nu le poate nici schimba, nici strica. Ceea ce ne tulbură înţelegerea este mărturia creştină care dă doar o aparenţă de viaţă, dar ea nu poate să-L înşele pe Cel care. cercetează inimile şi rărunchii. Noi putem să fim înşelaţi, Dumnezeu niciodată. El ştie să aleagă aurul dintre materialele care-l imită şi să-l facă strălucitor, purificîndu-l în cuptor. Ce a întemeiat Dumnezeu nu poate fi niciodată răsturnat. Siguranţă fericită pentru sufletele noastre! In faţa distrugerii treptate, dar sigure, a clădirii, chiar un Timotei era în primejdie să-şi piardă curajul şi să se întrebe: ce va mai rămîne din Casa lui Dumnezeu la sfîrşit? Ce va rămîne este tot ce a zidit Dumnezeu! El nu Se schimbă. Templul Lui cel sfînt, unde locuieşte, nu poate fi nimicit. Această temelie rămîne, pentru că, fiind dumnezeiască, este neschimbătoare şi pentru că Dumnezeu, care a pus-o este neschimbător. Dumnezeu a pecetluit această temelie şi nimeni nu o va putea clătina. Pe această pecete vedem ce este Dumnezeu pentru ai Săi. El îi cunoaşte pentru că sînt zidiţi de El. Din ceea ce a zidit omul, totul poate fi nimicit sau ars, dar ce a zidit Dumnezeu rămîne. Aici ne aflăm din nou înaintea Adunării, aşa cum a zidit-o Dumnezeu, şi în faţa Adunării răspunzătoare şi şovăielnice în ceea ce îi este încredinţat omului. Cît de însemnat este ca în prezenţa confuziei pe care oamenii au făcut-o între aceste două lucruri, să înţelegem deosebirea, să ne alipim de ceea ce Dumnezeu a zidit, de ceea ce Dumnezeu recunoaşte, de ceea ce nici o forţă omenească sau satanică nu poate distruge.

Dar aceasta nu desfiinţează cu nimic răspunderea omului, nici a celor care au fost zidiţi pe temelia divină. Iată ce se află pe spatele peceţii: „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de fărădelege". Mărturisitorii pot fi de două feluri: din rîndul fecioarelor înţelepte sau dintre cele nechibzuite. Ca să fii al Domnului, mărturia este tot atît de necesară ca şi credinţa. „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morţi, vei fi mîntuit" (Romani 10.9). Dar pentru a face parte din temelia tare, această mărturie trebuie să aibă un caracter pe care mărturia fără viaţă nu-l are niciodată — şi anume îndepărtarea de fărădelege a celui care rosteşte Numele Domnului, a celui care spune că-I aparţine Lui, că Îl recunoaşte şi că Îi poartă Numele în această lume. Este o separare care deosebeşte mărturia vie de mărturia pe dinafară şi zadarnică. Trebuie despărţire, îndepărtare! Aceasta nu înseamnă nici să nu ţii cont de rău, nici să-l scuzi şi, cu atît mai puţin, să-l corijezi. Şi tocmai acest din urmă aspect şi-l însuşesc creştinii lipsiţi de o conştiinţă bună, legaţi de învăţăturile stricate ale creştinătăţii. Ei simt bine că sînt pe un teren pătat, dar doresc (cel puţin cei mai conştienţi dintre ei) să păstreze, ca Lot, măcar puţin praf din această lume lepădată, pe talpa încălţămintelor lor. Dar îndepărtarea de fărădelege înseamnă să nu fie nimic din eul tău cu tine, înseamnă o abandonare totală a eului. Cazul lui Avraam cu tatăl său arată că legăturile cele mai normale sînt o piedică atunci cînd Dumnezeu spune să te desparţi.

Credinciosul are aici o îndatorire personală, care va rămîne totdeauna aceeaşi. Răspunderea despărţirii de nelegiuire nu este colectivă. Fiecare conştiinţă în mod individual trebuie să fie mai întîi la lucru şi doar atunci se poate realiza o mărturie colectivă. Dar, veţi spune, ce este deci nelegiuirea (idakia) de care trebuie să ne despărţim? Este tot ceea ce ne depărtează de adevăr (versetul 18) şi se ridică împotriva caracterului Dumnezeului nostru. Sfinţenia şi neprihănirea practică înseamnă: nici o legătură cu aceste lucruri. Pe spatele peceţii, răspunderea

creştină se păstrează deci în întregime. Trebuie să ne depărtăm de orice rău, dar în mod deosebit — cum aflăm în acest pasaj — de învăţăturile mincinoase acceptate în creştinism, stare ce domină astăzi casa lui Dumnezeu, ajunsă o casă mare.

În mijlocul confuziei existente, credinciosul este fericit să lase totul în mîinile Domnului. El nu trebuie nici să se teamă, nici să vrea să schimbe starea de lucruri existentă în creştinătate, căci ruina este iremediabilă; ci fiecare are răspunderea personală de a se depărta de nelegiuire. Este nevoie doar de atenţie, pentru că depărtarea se poate realiza în două feluri: fie de nelegiuire, fie de terenul lui Dumnezeu. Tendinţa lumească duce la cea de-a doua posibilitate, care în fond nu este o despărţire de fărădelege, căci celor care o practică, Dumnezeu le spune: „Dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu-Şi găseşte plăcere în el" (Evrei 10.38).

VERSETELE 20-22: „Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur şi de argint; ci şi de lemn şi de pămînt. Unele sînt pentru cinste, iar altele pentru dispreţ. Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună".

Apostolul nu se mărgineşte numai să-i angajeze pe cei a căror mărturie este însoţită de credinţă pe o cale a despărţirii de rău. El îi îndeamnă pe credincioşi să se cureţe de vasele de necinste care se află, vai, chiar în casa în care locuieşte Dumnezeu prin Duhul Său. Această casă a lui Dumnezeu, ridicată de la început ca Adunarea Dumnezeului celui viu, ca stîlpul şi temelia adevărului, chiar de atunci ajunsese o casă mare. La început fiind mică, nu conţinea decît vase de preţ, dar pe măsură ce se mărea, pe lîngă vasele de aur şi de argint, apăreau şi vase de lemn şi de pămînt. Aşa este şi acum starea casei lui Dumnezeu: pe lîngă vasele de cinste, ea conţine alături şi pe cele de dispreţ. Această tristă schimbare constă mai întîi în aceea că Adunarea se situează în opoziţie faţă de caracterul lui Dumnezeu, pe care Casa Lui este chemată să-1 păstreze. Iată de ce, în aceste capitole se stăruieşte atît de mult asupra atenţionării în ce priveşte părăsirea adevărului; iar în versetele anterioare, am văzut că vasele de dispreţ sînt, înainte de orice, învăţătorii mincinoşi. Fiecare trebuie să se cureţe de aceştia, căci şi aici şi în capitolul 3, versetul 5, este vorba de lucrarea personală de curăţire a credinciosului.

Să remarcăm faptul că apostolul nu spune să ne retragem din casă, ci să ne despărţim de nelegiuire; el nu ne spune să ne curăţim ieşind din casă, ci să ne curăţim de vasele de necinste, prin întreruperea oricărei părtăşii cu ele. Aceasta înseamnă că numai separîndu-ne de cei care murdăresc Casa lui Dumnezeu, dînd învăţătură împotriva Scripturii, vom fi confirmaţi de Dumnezeu pentru a-L sluji. În felul acesta a acţionat Pavel la Efes, despărţindu-i pe ucenici (Faptele Apostolilor 19.9). Această lucrare de purificare faţă de vasele de necinste îi conduce pe cei ce o împlinesc la starea de vase de cinste, căci, în ochii lui Dumnezeu, valoarea unui vas constă în aceste două trăsături: „despărţire" şi „curăţire pentru El". Lucrînd astfel, se poate obţine calitatea unui vas de cinste: sfinţit, pus deoparte pentru Dumnezeu, folositor Stăpînului, potrivit pentru slujbă, căci numai prin curăţire trebuie să înceapă lucrarea unui slujitor folositor, pregătit pentru orice lucrare bună. În adevăr, terenul unde pot înflori lucrările bune pentru Dumnezeu este un teren al despărţirii. Aceasta este de mare însemnătate; nu este putere în slujbă, nu sînt lucrări plăcute lui Dumnezeu, decît ca urmare a faptului că ne curăţim, refuzînd orice legătură cu vasele de dispreţ care pătează casa lui Dumnezeu!

Tot ceea ce am văzut pînă aici este urmarea sfaturilor adresate lui Timotei la versetul 15. El trebuia să caute să se prezinte în lucrare încuviinţat de Dumnezeu şi apărător al adevărului. Ceea ce întemeiase Dumnezeu rămînea pentru totdeauna, dar rămînea de asemenea neschimbată răspunderea ucenicului: trebuia să se cureţe de lucrătorii răi.

VERSETUL 22: „Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată".

Lucrurile amintite mai sus nu erau de ajuns. Timotei trebuia să fie cu multă luare aminte asupra tendinţelor inimii sale. Aici este vorba de fugă. Inima tinerilor este înclinată spre poftele vîrstei lor.

Dar aici mi se pare că apostolul vorbeşte de acea categorie din familia lui Dumnezeu căreia îi aparţinea Timotei şi care nu sînt nici părinţi, nici copii, ci tineri chemaţi să intre — cu puterea Cuvîntului lui Dumnezeu — în lupta împotriva lui Satan (1 Ioan 2.14-17).

Dar lupta şi biruinţa pot fi compromise sau chiar pierdute datorită poftelor, numite aici poftele tinereţii, care ne pot conduce din nou în lume. Ele sînt „pofta cărnii, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii"; iar creştinul nu trebuie să fugă de rău, decît pentru a urmări binele. Ce frumos este zugrăvit credinciosul aflat pe drumul de împlinire a „omului desăvîrşit"! Fugind de răul care îl cheamă, el se poate preocupa în totul cu urmărirea lucrurilor minunate: dreptatea practică, care condamnă păcatul, credinţa care se ataşează de Persoana Domnului Hristos, dragostea care-i cuprinde pe toţi cei născuţi din Dumnezeu, pacea. El poate avea acea inimă care şi-a însuşit lucrarea lui Hristos în aşa fel, încît nu mai este nici o problemă între Dumnezeu şi ea, o inimă care aduce pacea şi o răspîndeşte celor din jurul său.

Pe această cale, credinciosul nu se va afla niciodată singur. Curînd va întîlni în această „casă mare" (din care nu este chemat să iasă, dar unde este înconjurat de vase de dispreţ, faţă de care este chemat să se cureţe) suflete care urmăresc aceleaşi ţeluri ca el şi cu care va putea să se adune ca să-L cheme împreună pe Domnul, dintr-o inimă curată; căci creştinul nu poate în acelaşi timp să-L cinstească pe Domnul pe calea sa şi să meargă şi cu cei care Îl dezonorează. In Psalmul 51, versetele 7 şi 10 aflăm ce este o inimă curată şi cum se poate ajunge la aceasta. În Psalmul 32, versetele 2 şi 5, aflăm ce este un cuget curat şi felul cum se dobîndeşte el. Iar cu cei care nu-L cheamă pe Domnul cu buzele unei slujbe nefolositoare, ci pe care credinţa lor îi pun în legătură cu realităţile veşnice, cu cei care au ca ţintă numai pe Domnul şi slava Sa, credinciosul va afla binecuvântări care vor răsplăti toate suferinţele pricinuite de ruina la care el este martor. Resursele sale vor fi atît de preţioase, încît ruina parcă nici n-ar exista; mărturia sa va fi de asemenea la fel de plăcută lui Dumnezeu, ca în vremurile cele mai binecuvântate ale Bisercii.

Iată de ce Cuvîntul are grijă să ne arate după ce semne un creştin credincios poate fi recunoscut într-o vreme ca aceea pe care o descrie această epistolă: el se desparte de locul unde domină necredinţa si stricăciunea. În relaţiile individuale, el se curăţă; el fuge de pofte; el urmează binele; el îi caută pe credincioşi, se adună cu ei şi aduce lui Dumnezeu închinarea împreună cu ei. La început nu era deloc nevoie de acest îndemn. Pe atunci toţi credincioşii Îl chemau împreună pe Domnul. Acum totul era schimbat; pentru a-şi aduce închinarea, Timotei era obligat să se cureţe de vasele de necinste şi să se despartă de nelegiuire.

VERSETELE 23-26: „Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare, ştiind că dau naştere la certuri. Şi robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blînd cu toţi, în stare să înveţe pe toţi, plin de îngăduinţă răbdătoare, să îndrepte cu blîndeţe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da într-o zi pocăinţă, ca să cunoască adevărul şi să se trezească din cursa Diavolului, în care au fost prinşi ca să-i facă voia".

În versetul 16, Timotei trebuia să se ferească — în slujba sa — de vorbăriile goale şi lumeşti care caracterizează vremurile de decădere ale casei lui Dumnezeu, pentru că prin ele, Satan reuşeşte să răstoarne credinţa. Aici aflăm a doua primejdie prin care vrăjmaşul reuşeşte să aducă neorînduială în casa lui Dumnezeu. Nu era vorba de riscul la care era expus Timotei, de a se lăsa antrenat în astfel de discuţii, dar el trebuia să se ferească de a fi pe calea lor şi de a avea vreo legătură cu cei care puneau „întrebări nebune şi nefolositoare", care nu erau altceva decît rodul unor minţi dedate propriului lor simţ şi care urmau propria lor voinţă, în loc să fie supuşi voii lui Dumnezeu. Astfel de vorbării nu numai că sînt nefolositoare, dar dau naştere la certuri, în care caracterul robului Domnului se compromite, şi acest rezultat este urmărit de vrăjmaş în dorinţa lui de a discredita adevărul.

Robul Domnului trebuie să se păzească de această cursă, iar el nu va putea face acest lucru decît urmînd zilnic modelul unui adevărat slujitor, care L-a avut drept pildă pe Stăpînul din ceruri. Această slujbă se arată aici mai ales în învăţătură, trăsătură deosebită a darului lui Timotei. Fără aceste trăsături morale, învăţătura nu va avea nici un efect. Înainte de toate este blîndeţea faţă de toţi, chiar faţă de potrivnici, faţă de care el ar fi putut fi ispitit să-şi folosească autoritatea. In acelaşi timp, capacitatea de a învăţa trebuie să se afirme prin însăşi învăţătura sa, pentru că vrăjmaşul s-ar bucura dacă ar reuşi să-i închidă gura. El trebuie să aibă un sprijin. Un învăţător după voia lui Dumnezeu şi-ar pierde uşor cumpătul cînd se va afla în faţa unei împotriviri pe care o ştie nejustificată şi contrară voii lui Dumnezeu. El trebuie să se folosească chiar de împotrivire pentru a îndrepta cu blîndeţe părerile greşite ale potrivnicilor. Ce privelişte frumoasă şi cît este de greu de înfăptuit cînd sîntem chemaţi de Domnul la învăţătura Cuvîntului! Urmînd însă această cale putem evita orice ceartă.

„În nădejdea..." Adesea stricăm lucrarea faţă de suflete, pentru că ştiind că înfăţişăm adevărul, îi silim să-1 primească, ceea ce nu este decît un fapt al propriei noastre voinţe. Această lucrare cere multă răbdare şi dependenţă. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze! Nu ştim nici dacă, nici cînd va lucra în inima potrivnicilor ca să le dea pocăinţa, iar atunci, voia lor supusă nu se va mai împotrivi adevărului.

Pocăinţa te trezeşte, îţi deschide ochii ca să vezi cursa Diavolului în care erai prins şi astfel te poţi întoarce pe calea lui Dumnezeu, în ascultare de voia Sa. În 1 Timotei 3.7, chiar şi creştinul întors de curînd la Dumnezeu e în primejdie să cadă în această cursă. Aici a căzut şi este aşa de adormit, încît s-a împotrivit adevărului şi voiei lui Dumnezeu înfăţişate de unul din slujitorii Săi.

VERSETELE 1-5: „Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, insultători, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără afecţiune naturală, neînduplecaţi, defăimători, neînfrînaţi, neîmblînziţi, neiubitori de bine, trădători, obraznici, îngîmfaţi, iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu, avînd o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te şi de aceştia".

Aşa cum Timotei fusese înştiinţat în mod profetic în cea dintîi epistolă (4.1) de lepădarea de credinţă (apostazia) din vremea din urmă, tot în mod profetic, în acest capitol el este înştiinţat de ruina morală ce caracterizează zilele din urmă. Aceste vremuri grele nu înseamnă încă răsturnarea şi zguduirea finală, despre care vorbesc prorocii şi care va precede împărăţia dreptăţii şi a păcii lui Hristos, ci starea morală pe care o vor avea la sfîrşit cei care poartă Numele lui Hristos şi mărturisesc acum că sînt ai Lui. Astăzi, mai mult decît Timotei, noi nu trebuie să închidem ochii faţă de răsturnarea morală care se pregăteşte, căci s-au scurs veacuri de atunci. Dacă închidem ochii, sîntem în primejdie să spunem: „pace şi siguranţă" şi să purtăm într-o anumită măsură, ca şi Lot, consecinţele necredincioşiei generale.

Mărturia creştinismului se va degrada din ce în ce mai mult, astfel că va ajunge să reproducă groaznica înfăţişare a stării morale a păgînismului de altădată din care a ieşit Adunarea creştină (vezi Romani 1). Nu este oare izbitor faptul că apostolul nu-i numeşte pe cei despre care vorbeşte: „mărturia creştină", ci ca „oamenii"?

Ce groaznic lucru este cînd însuşi Dumnezeu întocmeşte lista lucrurilor care se află în inima omului şi care ies din ea! În Scriptură întîlnim diferite enumerări (vezi, de pildă, Matei 15.19; Marcu 7.21,22; Galateni 5.19-21; Coloseni 3.5-9; 1 Timotei 1.9,10; Tit 3.3), dar cît de rar, comparativ vorbind, le întîlnim pe acestea referitor la manifestările Duhului în inima credincioşilor! (vezi Galateni 5.22,23; Coloseni 3.12-15). Aici este mai mult ca în Romani 1.24-31, text în care starea morală a păgînismului este descrisă de o manieră care-i face să roşească chiar pe cei mai împietriţi oameni. În textul nostru, în care apostolul descrie starea oamenilor ce-şi mărturisesc credinţa în vremuri de declin, constatăm, spre disperarea noastră, că această stare este cu mult mai rea decît cea a păgînilor şi iată de ce: „Au o FORMĂ de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea''. Acest cuvînt „formă" (morphosis) se regăseşte în Romani 2.20, unde este tradus prin „dreptar". Este mai degrabă „aparenţa evlaviei". Aceşti oameni cunosc adevărul doar ca o autoritate ce naşte evlavia.

Cînd casa, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, este în rînduială, ea deţine taina evlaviei (1 Timotei 3.15,16). Taina aceasta este cunoaşterea adevărului, a acelui adevăr care este în întregime descoperit în Persoana Domnului Isus Hristos, iar aceasta este puterea evlaviei. În casa cea mare însă, aceşti oameni au „o formă de evlavie" sau, mai degrabă, formula ei. Adevărul este în mîinile lor. Ei poartă Numele lui Hristos şi ce fac ei cu acest Nume? Folosesc ei această cunoaştere ca să trăiască despărţiţi de rău şi să fie martorii credincioşi ai lui Hristos? Nu numai că ei nu cunosc puterea adevărului, nu numai că nu folosesc această putere, dar chiar o tăgăduiesc; ei tăgăduiesc faptul că această putere poate produce despărţirea de rău. Aceeaşi situaţie, dar într-o măsură infinit mai mică, era şi cea a păgînilor din Romani 1.18-20; ei cunoşteau adevărul Dumnezeului creator, dar îl „înăduşeau prin nelegiuirea lor". Aici însă ceea ce este şi mai rău este faptul că, în creştinism, oamenii aceştia au dreptarul evlaviei desăvîrşite. în casa lui Dumnezeu, taina evlaviei era mărturisită, cunoscută şi înfăptuită; aici ea este cunoscută, e taina care se rezumă la descoperirea Persoanei Domnului Hristos, dar pe care aceşti oameni o tăgăduiesc, neacordîndu-i autoritatea de a înfăptui evlavia!

Reluînd această enumerare, care nu are asemănare ca număr decît cu cea din Romani 1, sîntem izbiţi de înrăutăţirea adusă prin faptul că acolo unde creştinismul este cunoscut şi practicat în exterior, sufletele nu mai au nici o scuză. În Romani 1, păgînii cu o cunoaştere naturală deosebeau binele şi răul. Judecata dreaptă a lui Dumnezeu nu le era deci străină: „ştiau că cei ce fac asemenea lucruri sînt vrednici de moarte"; şi propriile lor legi mărturiseau împotriva lor, pentru că ele rosteau o judecată, cel puţin în parte, asupra celor care făceau aceste lucruri. In textul nostru sînt însă mult mai multe temeiuri de condamnare pentru cel ce profesează (mărturiseşte) creştinismul decît pentru cei care cunosc numai glasul cugetului; este acea cunoaştere exterioară a tot ceea ce priveşte relaţiile hotărîte de har între Dumnezeu şi om; este dispreţul faţă de relaţiile cunoscute cu Tatăl şi cu Fiul, al Cărui Nume îl poartă; este părăsirea oricărui gînd de a păstra aceste relaţii prin condamnarea omului vechi şi a tot ce ţine de el; este o viaţă lăsată de bunăvoie sub robia apucăturilor păcătoase ale firii şi total indiferentă faţă de judecata lui Dumnezeu, de care aceşti oameni îşi vor da seama cînd va fi prea tîrziu.

Privind la această enumerare, aflăm o anumită grupare a trăsăturilor celui care, mărturisind credinţa, a revenit la trăsăturile omului vechi, pe care creştinul îl socoteşte răstignit împreună cu Domnul Hristos. Pe primul loc este egoismul, patimă de căpetenie a omului firesc, care în loc

să-şi fi aflat, precum la cel credincios, centrul în afara lui, şi-a aşezat şi îşi aşază cartierul general chiar în centrul fiinţei lui. De aici vine zgîrcenia, care strînge lucruri pentru sine, lăudăroşenia, care îşi înalţă eul în detrimentul altora, trufia, care se ridică mai presus de aproapele. De aici nesupunerea şi neascultarea faţă de cei pe care Dumnezeu i-a rînduit să fie onoraţi (poruncă de care este legată şi o făgăduinţă, tocmai pentru a i se sublinia importanţa); nerecunoştinţa fată de cei cărora le datorăm recunoştinţă; dispreţul în păstrarea relaţiilor în familie; în sfîrşit, lepădarea sentimentelor de afecţiune firească, întîlnite chiar si la animalele fără minte, dar nu şi la aceşti oameni. De aici duhul de răzbunare, ţintind aproapele, fără să ţină seama de angajamentele de care era legat; defăimarea, folosită spre a ruina definitiv aproapele; refuzul oricărei înfrînări a poftelor. De aici cruzimea din inimile celor cărora orice pornire spre bine le este străină, care alungă orice sentiment de milă şi căreia îi place, fără pricină, să aducă suferinţă altora. De aici duhul de trădare, care ia aparenţa amabilităţii, ca să înşele mai uşor victima şi să o dea în mîinile vrăjmaşilor săi; îndrăzneala, care nu are ca mobil decît trufia de a înfrunta primejdii inutile, pentru a se înălţa în ochii altora. În sfîrşit, voluptatea (desfătarea), care pune stăpînire pe toată fiinţa celui care i se supune, făcîndu-l să părăsească chiar şi favoarea bunăvoinţei lui Dumnezeu, pentru a se bucura o clipă de plăcerile păcatului. Totul se rezumă, aşa cum am văzut, la acest lucru îngrozitor: „o formă de evlavie".

Timotei este îndemnat „să se depărteze de astfel de oameni". Aceştia nu aveau nimic în ei înşişi care ar fi putut să fie o atracţie pentru credincios; nimic la care el să se fi putut asocia, ca să placă lui Dumnezeu; mai mult, nimic care să îmbunătăţească starea lor morală; răul era definitiv. Aceşti oameni nu sînt corupţi pe jumătate, la ei totul este din omul cel vechi; totul a fost deja judecat şi condamnat pentru totdeauna. Nu este acesta creştinismul răsturnat? În 2 Timotei 1.15, apostolul este singur; toţi îl părăsesc. Aici Timotei singur trebuie să se depărteze de ei toţi. Dar deşi singur, Dumnezeu îi găseşte tovarăşi cu care să-L cheme pe Domnul. Aceasta nu înseamnă că în creştinătatea de nume, creştinul trebuie să trăiască izolat, ci el trebuie să se îndepărteze de cei care pun în practică şi învaţă astfel de principii.

Să avem şi noi pe inimă aceasta! Aşa cum am văzut, nu în sensul că trebuie să ieşim din mijlocul unei mărturii care ajunge în final la apostazie! Fireşte că nu; căci pînă la venirea Domnului, vor exista oameni care Îl caută cu o inimă curată; dar ca să ne adunăm cu aceştia din urmă, trebuie mai întîi să o rupem cu o mărturie lipsită de viaţă, cu duhul care tăgăduieşte de fapt adevărul creştin.

VERSETELE 6-7: „Sînt printre ei unii care se introduc prin case şi ademenesc femei uşuratice, împovărate de păcate şi stăpînite de tot felul de pofte, care totdeauna învaţă şi nu pot ajunge niciodată la cunoştinţa adevărului".

Aici apostolul menţionează o categorie specială de slujitori, de care trebuie să se ferească. Sînt cei care au slujbe eclesiastice în această casă coruptă. Imunitatea lor clericală le îngăduia să intre în casele oamenilor şi „să schimbe în desfrînare harul lui Dumnezeu" (Iuda 4), să se adreseze femeilor fără caracter, făcînd din ele persoane vrednice de dispreţ, fără viaţă morală, îngreunate de păcate şi tîrîte departe de Calea lui Dumnezeu, de felurite pofte, de care se folosesc aceşti oameni ca ademenire, ca să le stăpînească. Vedem aici unde conduce firea păcătoasă fără frică de Dumnezeu, care a fost descrisă mai sus, pe cei care sînt reprezentanţii ei: la stricăciune morală. Aici ajunge starea inimii care crede că poate trece peste Dumnezeu. Apostolul adaugă la descrierea acestor femei desfrînate că ele „învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului". Mai rea decît stricăciunea este pretenţia că te interesezi de lucrurile lui Dumnezeu si te laşi învăţat de astfel de slujitori! Cunoştinţa adevărului nu poate niciodată să iasă dintr-o astfel de învăţătură suspectă. Sufletul rămîne fără viaţă şi, oricît ar învăţa din toate acestea, nu are ce scoate decît nimicnicie; adevărul rămîne ascuns în întregime. Crezînd că pot învăţa ceva, aceste femei nu cunosc deloc starea lor fată de Dumnezeu si aleargă cu ochii închişi spre prăpastie. Ele nu cunosc nici în ce constă viaţa din Dumnezeu. Ele nu-L cunosc nici pe Dumnezeu, deşi susţin că învaţă să-L cunoască.

VERSETELE 8-9: „După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi aceştia se împotrivesc adevărului, oameni stricaţi la minte, nevrednici în ce priveşte credinţa. Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată deplin tuturor, cum a fost şi a celor doi oameni".

Descriindu-i pe aceşti oameni corupţi de la sfîrşit,Cuvîntul nu se mărgineşte să ne înfăţişeze nişte învăţători care se folosesc de învăţătura lor pentru a favoriza stricăciunea morală a femeilor, satisfăcîndu-şi astfel patimile firii lor păcătoase; mai este o stricăciune care îi caracterizează: sînt oameni stricaţi la minte. Priceperea lor este stricată; ei nu sînt numai învăţători imorali, ci şi vrăjmaşi ai adevărului căruia i se impotrivesc cînd li se înfăţişează spre a fi primit; dar ei i se împotrivesc copiindu-l, ceea ce este culmea nelegiuirii. Ei se dau drept proroci şi cîrmuitori, ca Moise, pretinzînd aceeaşi putere miraculoasă ca el şi uzînd, pentru a deveni credibili, de puterea ocultă a minciunii care impune în faţa oamenilor străini de viaţa cu Dumnezeu. Ei se îmbracă astfel cu haina profetului, ca „să se împotrivească adevărului", anulîndu-i orice efect asupra sufletelor. Este, în ce priveşte învăţătura, a doua mare viclenie a Satanei din această epistolă. În capitolul 2.18 era vorba de învăţături care răsturnau credinţa, depărtîndu-l pe creştin de cer şi coborîndu-l la bucuria continuă a vieţii pămînteşti. Aici întîlnim o împotrivire deschisă faţă de adevăr, prin asimilarea puterii mincinoase a Satanei cu puterea lui Dumnezeu. Potrivnicul imită forma exterioară a lucrării divine, ascunzînd sub o înfăţişare exterioară înşelătoare lipsa oricărei realităţi. În lucrarea vrăjitorilor nu este deloc putere. Astfel, ei îşi pot preface toiegele în şerpi, dar cel al lui Moise le-a înghiţit pe ale lor; tot aşa, ei au prefăcut apa în sînge şi au adus broaşte în ţara Egiptului, dar fără să aibă apoi puterea de a le nimici. Mai departe n-au putut face nici ţînţari, nici muscă cîinească. Făptura cea mai neînsemnată îi găseşte total nepuntincioşi. Atunci ei spun: „Este degetul lui Dumnezeu" (Exodul 8.19) şi toată lucrarea lor se opreşte. Aceşti oameni „sînt nevrednici în ce priveşte credinţa"; pentru ei nu mai este nici o nădejde. Dumnezeu i-a lepădat; sînt pierduţi: corupţi în moravuri, corupţi în înţelegere, potrivnici ai adevărului.

Dar apostolul spune: „nu vor mai înainta" în putinţa lor de a crea sau de a opri orice urgie; la fel va fi cu aceşti învăţători mincinoşi. Aşa s-a întîmplat şi cu ghicitorii. Au trebuit să recunoască degetul lui Dumnezeu, dar prea tîrziu, pentru că nebunia lor a fost arătată tuturor, prin stricăciunea lor. Va veni o vreme cînd înşelătoria lor va fi cunoscută şi arătată tuturor.

VERSETELE 10-13: „Tu însă mi-ai urmărit de aproape învăţătura, purtarea, năzuinţa, credinţa, îndelunga răbdare, dragostea, răbdarea, prigonirile, suferinţele, care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia şi în Listra. Ştii ce prigoniri am răbdat; şi Domnul m-a eliberat din toate. De fapt, toţi cei ce voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi. Dar oamenii răi şi înşelători vor merge din rău în mai rău, ducînd în rătăcire pe alţii şi fiind duşi şi ei în rătăcire".

După ce a zugrăvit acest tablou întunecos al răului, apostolul se adresează credinciosului Timotei. „Tu însă", îi spune el; aceste cuvinte le repetă de trei ori (3.10,14; 4.5). Apostolul scoate în evidenţă contrastul între partea adevăratului ucenic şi cea a celor nevrednici. Ce stare fericită pentru acest martor credincios! Dumnezeu Însuşi mărturiseşte pentru el prin gura apostolului că a priceput deplin ceea ce a fost învăţat şi a urmat exemplul dat de Pavel. Iată-ne din nou în faţa unei liste, lista unei vieţi după voia lui Dumnezeu, a unei slujbe şi a unei mărturii care Îi sînt plăcute Lui. Noi parcurgem lista precedentă ca să ne îndepărtăm cu groază de acele lucruri şi parcurgem această a doua

listă, pentru a o urma cu credincioşie: „Tu ai urmărit de aproape" (vezi 1 Timotei 4.6, unde acelaşi cuvînt se traduce „ai urmat"). Ce frumoasă şi mîngîietoare mărturie dată lui Timotei! Nu numai că pricepuse, dar el a şi urmat pe deplin ceea ce-l învăţase apostolul: atît purtarea lui Pavel, cît şi învăţătura sa.

Dar mai întîi, care era învăţătura sa? Ca şi în Galateni 2.20, sfîrşitul omului vechi şi o viaţă nouă în Hristos. El vorbeşte aici într-un mod deosebit despre această învăţătură care oferă contrastul cel mai clar faţă de ce s-a spus pînă acum în acest capitol. De aceea şi purtarea sa decurge în întregime din această învăţătură. El umbla prin judecarea totală a omului vechi şi în puterea omului celui nou. Ţinta sa statornică era să-L trăiască pe Hristos şi să ajungă ca El; era o ţintă cerească.

Credinţa sa se ridica deasupra greutăţilor, sprijinul sau tăria sa (Coloseni 1.11) îl făceau în stare să sufere cu răbdare, dragostea Lui domina totul şi îl ţinea în slujba Evangheliei, pentru că era dragostea lui Hristos. Dar mai era încă un lucru despre care ne oferă mărturie această epistolă. Apostolul trecuse prin prigoniri şi suferinţe de toate felurile, iar în aceste suferinţe pentru Evanghelie, el arătase răbdarea care suferă totul. În Antiohia Pisidiei, el şi Barnaba au suferit prigoana (Faptele Apostolilor 13.50). În Iconia, puţin le-a lipsit să fie ucişi cu pietre de neamuri şi de iudeii uniţi împotriva lor (Faptele Apostolilor 14); în Listra, Pavel fusese împroşcat efectiv cu pietre (Faptele Apostolilor 14.19). Fapt impresionant! La sfîrşitul slujbei sale, el îşi aruncă din nou privirea asupra primelor etape ale lucrării sale, amintiri triste pentru alţii, dar pentru el amintiri fericite, fiindcă de la cel dintîi pas al slujbei lui la neamuri, el a suferit pentru Hristos şi slujba aceasta nu a fost niciodată întreruptă, dar, spune el, „Domnul m-a scăpat din toate" aceste încercări. Dacă El nu i-a lipsit niciodată la început, îi va lipsi El, oare, la sfîrşit? Aceasta era, prin excelenţă, resursa apostolului. În acest cuvînt de biruinţă se afla taina tăriei sale. Nu aştepta nimic de la el însuşi, nici de la împrejurări, nici de la oameni. Îi era de ajuns atotputernicia Domnului în har. În rest, „toţi cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi". Adevărata evlavie, spre deosebire de „forma" de evlavie din versetul 5, se leagă de Domnul Isus, care este singurul ei izvor şi conţinut. Este însă cu neputinţă ca această adevărată evlavie să evite dispreţul şi ura lumii; şi noi putem adesea să ne întrebăm, cu smerenie, dacă la aceasta ne expune în mod obişnuit mărturia noastră.

Oamenii răi şi înşelători, arătaţi la începutul acestui capitol, vor merge din rău în mai rău. Apostolul i-a arătat ca ademenind femeile, ei înşişi fiind ademeniţi de ele, ca împotrivindu-se binelui şi sporind în această împotrivire amestecată cu înşelăciunile. Răul va creşte tot mai mult în aceste două sensuri, şi aceasta în vederea judecăţii. La fel este şi în capitolul 2.16 din această epistolă: vorbăriile goale şi lumeşti conduc totdeauna la nelegiuire. Acesta este rolul pe care îl joacă lipsa evlaviei în viaţa omului: te adînceşte tot mai mult în ea, în vreme ce adevărata evlavie, care şi-a găsit centrul, fericirea şi bucuria în Domnul, nu află aici, pe pămînt, decît prigoniri, dar primeşte tot aici, jos, însutit mai mult decît a pierdut pentru El, iar în veacul viitor, viaţa veşnică (Marcu 10.28-30).

VERSETELE 14-15: „Dar tu să rămîi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi de care eşti deplin încredinţat, căci ştii de la cine le-ai învăţat: din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea înţelepciune spre mîntuire, prin credinţa în Hristos Isus".

La versetul 10, Pavel îl încuraja pe Timotei, arătîndu-şi mulţumirea că a priceput şi a urmat fără abatere exemplul pe care i-l dăduse. Cîtă bucurie şi mîngîiere pentru acesta, să-1 vadă pe iubitul său copil că merge pe aceeaşi cale a credincioşiei, a rîvnei, a suferinţei şi a mărturiei, ca şi tatăl său în credinţă. Aici, la versetul 14, apostolul îl îndeamnă pe Timotei să rămînă în lucrurile pe care le-a învăţat, în opoziţie directă cu cei răi care nu rămîn pe loc, ci merg din rău în mai rău. Cînd este vorba de adevărul dumnezeiesc, nu mai avem de aşteptat nici o descoperire; el rămîne neschimbat. Noi putem creşte în cunoştinţă, dar cunoştinţa însăşi are caracterul ei veşnic, absolut; este de ajuns să rămînem în ea. Este o poziţie căpătată. Timotei învăţase cîndva aceste lucruri în faţa multor martori si era în stare să le înfăţişeze si altora. El era în opoziţie absolută cu cei despre care se spune că „învaţă întotdeauna", pentru că el era „deplin încredinţat" de aceste lucruri. El ştia „de la cine le învăţase". Aceste cuvinte sînt de o însemnătate deosebită. Timotei le primise direct din gura apostolului inspirat. De asemenea şi noi le primim direct din scrisorile inspirate ale aceluiaşi apostol. Aceasta nu înseamnă ca Dumnezeu să nu ne înveţe prin slujitori neinspiraţi, dar noi trebuie să verificăm învăţătura lor prin însuşi Cuvîntul lui Dumnezeu şi dacă nu facem aşa, ajungem uşor să fim pradă învăţăturilor greşite, pe care le-am fi putut evita dacă, în loc de a avea încredere în omul care ni le-a înfăţişat, le-am fi trecut prin sita Cuvîntului.

Dumnezeu însă n-a avut grijă numai să-1 pună pe Timotei în legătură cu purtătorul inspirat al Cuvântului; El îl hrănise din copilărie cu „Sfintele Scripturi" (Ioan 7.15). Aceste scrieri sfinte sînt tot conţinutul Vechiului Testament. Aşa cum este arătat în Proverbe 4.1-9, el putea să scoată de acolo înţelepciune pentru mântuire, adică să fie ferit, scăpat de nenumăratele curse aşezate in calea creştinului în aceste vremuri primejdioase de la sfârşit. In acest scop, trebuie ca lucrurile învăţate din Cuvînt să fi fost primite prin credinţă. Hristos este conţinutul evlaviei (versetul 12), aşa cum este conţinutul credinţei (versetul 15). Versetul acesta din urmă se întemeiază pe Vechiul Testament, astfel că şi un copil poate să-1 citească şi să afirme că este suficient ca să-1 facă înţelept spre mîntuire pe acela care intră în legătură cu el, prin credinţa care este în Hristos Isus.

VERSETELE 16-17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să convingă, să îndrepte, să dea înţelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul pregătit pentru orice lucrare bună".

Dar, dacă sînt mijloace folosite şi poruncite de Dumnezeu, ca educaţia creştină, legătura cu slujitorii lui Dumnezeu, cunoaşterea Sfintelor Scripturi (a Bibliei), pentru a-1 pregăti din pruncie pe omul lui Dumnezeu în slujba Lui, resursa supremă pentru toată viaţa şi din ce în ce mai urgentă, pe măsură ce decăderea şi ruina se manifestă tot mai pregnant, este Scriptura, întreaga Scriptură. Timotei luase prin credinţă adevărul că Îl are pe Hristos drept conţinut. Scripturile care cuprind acest adevăr puteau să-i furnizeze toate elementele necesare slujbei lui, făcîndu-l desăvîrşit pentru orice lucrare bună.

Este de reţinut că termenul folosit aici nu este „Cuvîntul", ci „Scriptura". Această deosebire spulberă subtilitatea raţionalistă care pretinde că doar Cuvîntul, care este cuprins în Scripturi, este inspirat şi nu toată Scriptura. Dar chiar în Cuvîntul însuşi, acest termen de Scriptură (sau Scripturi) are aceeaşi însemnătate, aceeaşi valoare, acelaşi sens, aceeaşi putere, aceeaşi inspiraţie divină ca şi celălalt termen: Cuvîntul sau Cuvîntul lui Dumnezeu. Să citäm Romani 3.19; 4.3; 10.11; Luca 24.27,45,46; Ioan 5.47; 6.45; 10.35; în sfîrşit, 2 Petru 3.16. Acest ultim pasaj, ca şi cel de care ne ocupăm acum, înfăţişează cu deosebire Scripturile din punctul de vedere al deplinei descoperiri a Noului Testament. Chiar Pavel îşi numeşte propriile lui scrieri drept scrieri profetice (Romani 16.26).

La versetul 16, apostolul începe deci prin stabilirea inspiraţiei divine a întregii Scripturi. (Noi trecem peste efortul raţionaliştilor de a dovedi că acest text, care-i condamnă în mod absolut, nu înseamnă că toată Scriptura ar fi inspirată, pentru că lipseşte cuvîntul „este" din prima parte a frazei şi ea ar trebui tradusă astfel: „Toată Scriptura inspirată de Dumnezeu este de folos"; lipseşte însă cuvântul „este" şi din partea a doua a frazei, aşa cum lipseşte din cea dintîi). Şi noi am văzut ce înţelege Cuvîntul prin această expresie. Apostolul nu ne înfăţişează aici rolul

Scripturii inspirate de a aduce lumină divină în suflet, de a te încredinţa de păcat şi de a aduce mîntuirea la cunoştinţa păcătoşilor pierduţi; el scoate la iveală RESURSA supremă şi absolută pe care Scriptura o oferă „omului lui Dumnezeu" — întro vreme cînd Adunarea, Casa lui Dumnezeu, este în ruină — pentru a-1 face cu totul destoinic şi astfel să-L slăvească pe Dumnezeu în toată umblarea lui.

Acum să aprofundăm ce ne este înfăţişat în acest pasaj. Mai întîi, nu este nici o parte din Scriptură care să nu fie de folos. Apoi, pentru ce este de folos?

1. Pentru „a învăţa", adică pentru a întemeia învăţătura în duhul celui care este pus în legătură cu Cuvîntul.

2. Ca „să convingă", adică să vorbească cugetului şi să-1 trezească, pentru ca cel credincios să aibă o temelie tare în relaţiile sale cu Dumnezeu.

3. Ca „să îndrepte": Scriptura exercită o disciplină educativă, aşa cum ne este arătat clar în Proverbe.

4. "Să dea înţelepciune în dreptate". Regăsim aici marele subiect al Proverbelor. Este vorba de a ne face să cunoaştem şi să urmăm o cale de pe care păcatul să fie exclus, o umblare la adăpost de căderi şi caracterizată prin dreptatea practică aici, pe pămînt.

În ultimul verset aflăm urmările învăţăturii Scripturii pentru omul lui Dumnezeu, adică pentru credinciosul chemat să-L reprezinte pe Dumnezeu în această lume (1 Timotei 6.11). Aceste urmări sînt că el va fi „desăvîrşit şi cu totul pregătit pentru orice lucrare bună". înainte de a le aplica la alţii, omul lui Dumnezeu începe prin a-şi aplica lui însuşi învăţăturile Cuvîntului; acesta este un adevăr capital pentru exercitarea slujbei sale. Fără această aplicaţie individuală nu se poate dobîndi nimic. Cuvîntul ne formează spre a fi modelul şi prezentarea vie (1 Timotei 1.16) a rezultatelor sale cînd sîntem chemaţi să ne facem slujba. Aceasta este Resursa supremă din vremurile grele; şi chiar cu aceasta se termină şi epistola.

Cel din urmă capitol va mai desfăşura înfăţişările răului la aceia care ar fi trebuit să-1 ajute pe apostol, îndemnul adresat lui Timotei de a rămîne martor credincios şi sfîrşitul propriei sale mărturii, dar nu ne mai vorbeşte despre Resurse, din momentul în care a stabilit Resursa supremă în versetele 16 şi 17 ale acestui capitol.

VERSETELE 1-2: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Isus, care va judeca viii şi morţii, şi pentru arătarea şi împărăţia Lui: vesteşte Cuvîntul, stăruie asupra lui la timp şi nelatimp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndeţea si învătătura".

Această rugăminte fierbinte ne arată ce problemă însemnată avea apostolul pe inimă. Este partea culminantă a îndemnurilor adresate lui Timotei. Rugămintea este făcută înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Isus Hristos şi conţine gîndul măreţiei acestei prezenţe. Aici Domnul ne este prezentat sub două înfăţişări:

1. Ca „Judecător", El va judeca viii şi morţii. Această judecată viitoare este pricina stăruinţei în rugăciune. Într-adevăr, de la alcătuirea Bisericii, Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi să propovăduiască poporului şi să mărturisească despre El că a fost rînduit de Dumnezeu ca Judecător al celor vii şi al celor morţi (Faptele Apostolilor 10.42).

2. Ca „Răsplătitor" al slujitorilor Săi, apotolul ni-L înfăţişează aici (mai tîrziu vom reveni la versetul 8) la arătarea şi Împărăţia Sa. Aici, apostolul se gîndeşte cu deosebire la răsplătirea ucenicilor Săi, atunci cînd Se va arăta El. Cînd va împărăţi, va pune pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale şi nu va mai fi nevoie ca Evanghelia să fie ţinută cu tărie, biruinţa fiind cîştigată de Domnul Isus Hristos asupra tuturor celor care s-au împotrivit planurilor harului Său (1 Corinteni 15.25).

Ce era rugat Timotei? În timp ce la capitolul 3.14 era îndemnat să rămînă la lucrurile pe care le-a învăţat, aici este rugat să le propovăduiască şi să le vestească în afară. Timotei începuse să primească aceste adevăruri pentru el însuşi şi, într-o manieră generală, tot Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu. Acum, vasul fiind plin, şi acesta îi era rostul, trebuia să fie golit pentru folosul altora. Timpul trecea repede, venirea Domnului era aproape. Trebuia să stăruiască chiar şi „nelatimp", fără să aştepte, ca în Efeseni 5.16 şi Coloseni 4.5, o ocazie specială. Trebuia să mustre (1 Timotei 5.20), să trezească cugetul, să producă pocăinţă în cei care fuseseră pînă acum nepăsători. Trebuia să-i certe pe cei care se lăsaseră tîrîţi de mersul lumii. Trebuia să-i îndemne pe cei care îşi pierdeau îndrăzneala sau ajungeau sfioşi în faţa răului. Acest lucru cerea îndelungă răbdare, blîndeţe, dar în acelaşi timp şi hotărîre, singurul mijloc de a convinge fără împotrivire. Timotei trebuia să se bizuie numai pe învăţătura cuprinsă în Scriptura insuflată, despre care vorbea Pavel.

VERSETELE 3-4: „Căci va fi un timp cînd oamenii nu vor suferi învăţătura sănătoasă, ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor aduna în jur învăţători după poftele lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre basme".

Ceasul era solemn, timpul trecea repede, căci venea vremea cînd sufletele nu vor mai putea suferi învăţătura sănătoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 1.10), cînd orice propovăduire va fi zadarnică si fără efect. Aceşti oameni îsi vor da învăţători după propriile lor pofte şi vor alerga după închipuirile inimilor lor. La capitolul 2.18, vedem cum învăţătorii mincinoşi îi tîrau spre greşelile lor fatale. Aici ei înşişi, făcînd un pas mai departe în rău, îi doresc pe aceşti învăţători, îi aleg şi îi pun căpetenii, ca să îi încurajeze şi să-i aprobe în poftele propriilor lor inimi. Urmarea era că urechile lor nu mai puteau suferi adevărul, acesta nu le mai era pe plac, ei se vor îndrepta spre istorisiri omeneşti închipuite, care vor înlocui Scriptura, căci trebuiau să creadă totuşi în ceva. Am putea, oare, să ascundem că astăzi această vreme nu mai trebuie să vină, căci a şi venit deja?

VERSETUL 5: „Dar tu fii treaz în toate, suferă relele, fă lucrarea unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba".

Spre deosebire de aceşti oameni, Timotei trebuia să aibă însuşirile unui martor adevărat, de aceea se foloseşte şi expresia: „dar tu", pe care am mai întîlnit-o cu acelaşi scop în capitolul 3.10,14.

„Fii cumpătat în toate lucrurile". Felul său de comportare trebuia să fie cu totul opus celor care, sub influenta învăţătorilor mincinoşi aleşi de ei, se îmbătau cu învăţăturile rele ce le erau puse înainte. Hrănit de Cuvînt, Timotei putea să-şi păzească inima şi gîndurile, ca să fie departe de mijloacele de amăgire ale lumii.

„Suferă relele". Această epistolă ne-a arătat de multe ori că aceasta este partea unui adevărat creştin, într-o vreme cînd Casa lui Dumnezeu a ajuns o casă mare, conţinînd o mulţime de lucruri din afară. Primejdiile pentru copiii lui Dumnezeu în mijlocul acestei stări de lucruri,

indiferenţa crescîndă faţă de adevăr, dezamăgirile din partea acelora pe a căror credincioşie s-a crezut că se poate conta, afirmaţiile mincinoase destinate să-i distrugă din punct de vedere moral pe adevăraţii martori, atacurile împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu, starea generală din adunările antrenate de curentul lumii erau atîtea pricim de suferinţă pentru apostol; şi ar trebui să fie şi pentru noi, cei care trăim în vremurile de pe urmă! Timotei este îndemnat să rabde aceste suferinţe. Nu răbdase şi Domnul la fel, iar apostolul nu urmase şi el cu credincioşie acest exemplu dumnezeiesc? (1.8,12; 2.3,9,12; 3.11; 4.5).

„Fă lucrarea unui evanghelist". De aici nu trebuie să înţelegem că acesta nu era darul special al lui Timotei, dar evanghelizarea trebuia menţionată, căci misiunea încredinţată lui Timotei era să aibă o anumită conduită în Casa lui Dumnezeu si această a doua epistolă ne arată că harul îl aşezase acolo ca martor al căilor lui Dumnezeu în mijlocul falimentului. Iar starea acestei case necesita ca predica să îmbrace caracterul de evanghelizare. În acest mediu exista un mare număr de suflete (astăzi majoritatea), cu totul străine de har şi care trebuiau aduse la Hristos prin Evanghelie. Astfel, trebuiau să fie încredinţaţi de starea lor cei care nu ţineau de creştinism decît printr-o manifestare exterioară, lipsită de viaţă.

„Împlineşte-ţi bine slujba". Vom vedea în versetul 7 că apostolul şi-o împlinise pe a lui şi dorea ca şi copilul său în credinţă să procedeze la fel. N-ar trebui şi noi să punem la inimă acest îndemn, noi, care sîntem atît de aproape de timpul în care creştinii cu numele nu vor mai putea reveni pe calea cea bună, datorită judecăţii care, prin orbire, îi va împiedica să prevadă grabnicul faliment ce va veni peste ei? Atunci se va spune: „Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe" (Apocalipsa 22.11).

VERSETELE 6-8: „Căci eu sînt aproape să fiu turnat ca o jertfă de băutură şi timpul plecării mele a venit. M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfîrşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea", Domnul, Judecătorul cel drept; şi nu numai mie, ci şi tuturor celor care iubesc arătarea Lui".

În clipa plecării sale, apostolul îşi trece în revistă toată cariera, pe care şi-o rezumă în trei puncte:

1. „M-am luptat lupta cea bună". Nu este vorba aici de biruinţa asupra vrăjmaşului, ca aceea din Efeseni 6 şi din atîtea alte texte, ci de lupta dată ca un spectacol, ai cărui spectatori sînt oamenii şi îngerii. Este „lupta la jocuri" din capitolul 2.5, lupta cea bună a credinţei şi pentru credinţă, despre care este vorba în 1 Timotei 1.18; 6.12; Iuda 3.1; 1 Corinteni 9.25. în adevăr, este vorba de a le dovedi tuturor ce este credinţa care ne duce spre biruinţa finală asupra lumii, trecînd peste toate piedicile. Este aceeaşi luptă despre care se vorbeşte în Filipeni 1.16,30, adică lupta de apărare a Evangheliei, pe care o susţineau filipenii.

2. „Mi-am sfîrşit alergarea". Alergarea noastră are un nor mare de martori. Ei ne înconjoară, ei, care şi-au încheiat alergarea (Evrei 12.1). Aceasta dorea apostolul pentru el însuşi, atunci cînd le vorbea bătrînilor din Efes (Faptele Apostolilor 20.34), lucru pe care aici îl şi înfăptuieşte. Atingînd acum cu mîna viaţa veşnică, el ajunsese la afîrşitul carierei (aşa cum spune la 1 Timotei 6.12).

3. Am păzit credinţa". Era lucrul acela bun care îi fusese încredinţat lui Timotei (1 Timotei 6.20), pe care apostolul îl îndemna să-1 păzească şi despre care putea spune că el însuşi îl păzise. „Credinţa" este totalitatea adevărurilor binecuvîntate încredinţate celui credincios, din care nici unul nu trebuie abandonat sau neglijat. Cît de însemnată este astăzi „păzirea credinţei"!

Astfel, toată viaţa creştină, ilustrată prin jocurile olimpice, lupta pentru credinţă, alergarea prin credinţă, păzirea credinţei, iată ce îndeplinise apostolul cu credincioşie pînă la capătul slujbei sale!

Totul fiind terminat, avea înainte cununa dreptăţii, păstrată pentru toţi care, ca şi el, au păzit credinţa. Această cunună nu se veştejeşte (1 Corinteni 9.24-26). Cel care o dă este Judecătorul cel drept, adică Acela al Cărui caracter este dreptatea. El va prezida solemnitatea şi va împărţi premiile „în ziua aceea", ziua arătării Domnului, pe care o aştepta apostolul (2 Timotei 1.12,18; 1 Tesaloniceni 1.10). Venirea (parusia) Domnului în har, pentru a-i lua pe ai Săi, nu va scoate în evidenţă credincioşia slujitorilor Săi, ci la arătarea Sa se va răsplăti şi se va pune în lumină deplină ceea ce ei vor fi făcut şi suferit pentru El. Atunci apostolul nu va fi singur. Toţi cei care doresc să fie aprobaţi de El în faptele lor, toţi cei care nu se tem să înfrunte greutăţile, căci socotesc de mare preţ ca Domnul să le exprime mulţumirea Sa atunci cînd se vor împărţi premiile, toţi aceia iubesc arătarea Sa. Totuşi, pentru ei, ţinta luptei şi pricina alergării nu este răsplata, ci slava şi mulţumirea Aceluia care a poruncit acest spectacol şi care îl conduce.

Aici se termină subiectul de căpetenie al acestei epistole, pe care am putea să-1 intitulăm astfel: Diferitele răspunderi şi mijloace ale credinciosului în mijlocul falimentului creştinătăţii de nume.

VERSETELE 9-13: „Caută să vii curînd la mine; căci Dima, din dragoste pentru veacul de acum, m-a părăsit şi a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmaţia. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu şi adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru lucrare. Pe Tihic l-am trimis la Efes. Cînd vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, şi cărţile, mai ales pe cele de piele".

Să revenim acum la împrejurările apostolului care ne înfăţişează limpede cea din urmă etapă a Bisericii în falimentul resposabilităţii ei, fază prezentată rezumativ şi anticipativ (şi oarecum profetic) în ultimele evenimente din viaţa lui Pavel.

Dacă toţi care erau în Asia l-au părăsit în momentul celei de-a doua întemniţări, cu cît îi era mai dureros să-1 vadă acum pe Dima, fost colaborator în lucrare (Coloseni 4.14; Filimon 24), pînă acum asociat cu Luca (singurul care va rămîne de acum Înainte tovarăş al apostolului), părăsindu-l. Şi pricina acestei părăsiri ne este arătată: Dima iubise veacul de acum. Poate că ar fi rîvnit pentru nişte poziţii în lume pe care nu le putea avea atîta timp cît „se compromitea" în relaţiile cu Pavel. Nu ştim exact lucrurile, dar, părăsindu-1 pe apostol, el venea în contradicţie absolută cu scopul lucrării lui Hristos pentru ai Săi (Galateni 1.4). Dima părăsise Roma la cea din urmă întemniţare a lui Pavel şi plecase le Tesalonic. Fără îndoială, prigoana pomenită la 2 Tesaloniceni încetase atunci. Care erau motivele lui Crescens şi ale lui Tit? Pare că un lucru este sigur, anume că apostolul nu-i trimisese ca pe Tihic (versetul 12). Aceste motive ne sînt necunoscute. Poate că ele erau în legătură cu lucrarea Domnului. Am putea înţelege aceasta din tăcerea lui Pavel, dar pentru noi este o lecţie serioasă. Putem avea multe motive însemnate care ne pot solicita în lucrarea noastră creştină. Să ne ferim însă de orice motiv care ne face să evităm pericole şi dificultăţi, atunci cînd este vorba de lucrare. Nu este, oare, de primă însemnătate şi un motiv aflat deasupra tuturor celorlalte, acela de a rămîne alături de apostol înaintea scaunului de judecată? Nu a fost tot aşa cu ucenicii în vremea judecăţii Domnului lor? Putem avea motive plauzibile de activitate în lucrare şi totuşi să nu fim la înălţimea unei rîvne reale pentru Hristos! Purtarea Măriei, care nu o scotea în evidenţă, nu era, oare, de o mie de ori mai presus de a Martei şi, cu toate acestea, cine ar fi putut spune că Marta nu trebuia să slujească?

„Numai Luca este cu mine". Din ziua cînd şi-a unit destinul cu al apostolului (Faptele Apostolilor 16.10), se pare că Luca nu l-a mai părăsit; slujba fără folos personal este dovedită prin faptul că el nu vorbeşte niciodată despre sine, doar apostolul va vorbi de Luca (Coloseni 4.14; Filimon 24). Cît de dureroasă trebuie să fi fost pentru Luca plecarea lui Dima! Dar cu cîtă cinste a fost răsplătit el, care nu era apostol, cînd i-a fost încredinţată redactarea inspirată a două cărţi de căpetenie din Noul Testament!

„Ia pe Marcu şi adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru slujbă". Mişcător îndemn! Altădată, Marcu era atras de Barnaba, departe de apostol (Faptele Apostolilor 15.35-38), dar acum este chemat înapoi chiar de apostol. Iată-l deci reabilitat şi înviorat, regăsind public comuniunea cu Pavel şi, prin urmare, cu Domnul. Colosenii primiseră mai înainte porunci în acest sens, prin care el era reabilitat faţă de Adunare (Coloseni 4.10). Şi aceasta ne dă o lecţie deosebit de folositoare. O faptă, judecată de toţi, aducînd o lumină defavorabilă asupra unui frate (nu vorbim, evident, de cazul unuia dat afară), nu trebuie să aducă o judecată de lungă durată asupra caracterului său. Pavel ne dă o dovadă, din felul cum îl apreciază pe Marcu; nu fusese pusă problema destoiniciei sale în slujbă, datorită unor greşeli în umblare.

Erau totuşi despărţiri care nu puteau fi nicidecum dezaprobate: de exemplu, aceea a lui Tihic. Dacă apostolul l-a trimis la Efes, el a făcut-o pentru nevoile slujbei încuviinţate de Domnul. Tihic apare în Scriptură după zarva din Efes (Faptele Apostolilor 20.4). El era din Asia, frate preaiubit şi slujitor credincios, trimis de apostol să încurajeze adunarea din Efes, în care Pavel suferise atît de mult (Efeseni 6.21,22); era trimis, de asemenea, la coloseni (Coloseni 4.7-9), pentru a le mîngîia inimile; tot apostolul îl va trimite şi la Tit (Tit 3.12). Deci Tihic era un frate înzestrat în chip deosebit ca să poarte cu credincioşie mesaje însemnate pentru încurajare şi întărire. Am putea să-1 numim mîngîietorul adunărilor. Ce slujbă de preţ, mai cu seamă întro vreme de decădere!

Ca în toate celelalte „Scripturi", apostolul era inspirat chiar atunci cînd le vorbea de manta şi de cărţile sale. într-o astfel de scrisoare, această simplitate este deosebit de însemnată. Ca şi Stăpînul lui, apostolul nu era deasupra greutăţilor şi a împrejurărilor omeneşti. El era expus aceloraşi împrejurări; avea nevoie să se apere de frig, ceea ce, în treacăt, ne spune de asprimea celei de-a doua întemniţări. Ca să citească, îi trebuia un material durabil: „cărţile", care erau părţi din Cuvîntul lui Dumnezeu (Daniel 9.2). Împrejurările vieţii sale de fiecare zi erau astfel trăite, călăuzite sau înlăturate sub îndrumarea Sfîntului Duh.

VERSETELE 14-18: “Alexandru, căldărarul, mi-a făcut multe rele. Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzeşte-te şi tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre. La întîia mea apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toţi m-au părăsit. Să nu li se ţină în socoteală! Însă Domnul a stat lîngă mine şi m-a întărit, pentru ca vestirea să fie făcută pe deplin prin mine şi s-o audă toate neamurile. Şi am fost scăpat din gura leului. Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea şi mă va păstra pentru împărăţia Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin."

Este posibil, dar nu-i dovedit, că acest Alexandru căldărarul ar fi cel pomenit în 1 Timotei 1.20, ca întovărăşindu-l pe Imeneu, ca să hulească. Am putea avea oarecare dreptate să ne gîndim astfel, pentru că răutatea lui, atît de mare faţă de apostol, putea proveni din faptul că acesta îl dăduse pe mîna Satanei sau, în tot cazul, datorită sentinţei teribile, pronunţate definitiv de gura apostolului: „Domnul îi va răsplăti după faptele lui". De fapt, această decizie arată că acest om nu se pocăise. Timotei era îndemnat să se păzească de el, pentru că se împotrivise cuvintelor lui Pavel; acestea însă erau „cuvîntul propovăduirii", despre care apostolul spunea că este cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2.13). Dacă aceşti doi Alexandru

Lucrarea lui ucigătoare asupra trupului apostolului preaiubit care mergea astfel pînă la capăt pe urmele Stăpînului său (Psalmul 22.21); darSatan nu poate împiedica, nu, nici chiar o clipă, propovăduirea, ca ea să nu fie pe deplin îndeplinită.

Această întoarcere a vrăjmaşului, despre care Cuvîntul ne vorbeşte doar pentru că lui Pavel îi sosise vremea despărţirii, nu avea nici o influenţă asupra încrederii şi bucuriei apostolului. El ştia că, deşi Domnul nu-l va scăpa de martiraj, pînă la urmă îl va scăpa „de orice lucru rău" şi îl va păstra pentru împărăţia Lui cerească. Astfel, prin activitatea lui, putea să-L slăvească pe Dumnezeu pînă în cea din urmă clipă, iar dacă era luat din această lume, aceasta era pentru ca să se bucure veşnic de Împărăţia cerească pe care Domnul o va întemeia la arătarea Lui împreună cu toţi sfinţii Săi. „A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin", spune apostolul, gîndind la slava viitoare a lui Hristos pentru împărăţia pentru care era păstrat.

VERSETELE 19-22: „Salută pe Priscila şi pe Acuila şi casa lui Onisifor. Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet. Sileşte-te să vii înainte de iarnă! Eubul şi Pudens, Linus, Claudia şi toţi fraţii te salută. Domnul Isus Hristos să fie cu duhul tău! Harul să fie cu voi!"

Timotei avea să-i salute pe Priscila şi pe Acuila. Aceşti iubiţi tovarăşi ai apostolului s-au întors la Efes în urma unui nou edict care îi obligaseră să părăsească Roma şi unde Timotei putea să-i revadă (Faptele Apostolilor 18.13,26; 1 Corinteni 16.19; Romani 16.3; 2 Timotei 4.19). Se părea că Onisifor nu se întorsese acasă. Cînd Pavel a fost trimis din nou, Erast rămăsese la Corint, ceea ce nu înseamnă o greşeală. Pavel îl lăsase pe Trofim bolnav la Milet (Faptele Apostolilor 20.4; 21.29), fapt ce dovedeşte că 2 Timotei a fost scris după prima întemniţare a lui Pavel şi anume în vremea celei de-a doua întemniţări. Acest fapt mai arată că puterea apostolilor de a face minuni era pusă în slujba Domnului şi nu în folosul lor. Îndemnul de a veni înainte de iarnă este mişcător şi ne obligă să ne gîndim la mantaua lăsată la Troa. Eubul, Pudens, Linus, Claudia nu mai sînt pomeniţi în altă parte a Cuvîntului. Tot ce s-a spus despre ei de către comentatori nu are nici o însemnătate.

clickbible.org